

nt

naš tednik

LETO XXXI — Številka 6 8. februarja 1979 Cena 4.— šil. (5 din)
Poština plačana v gotovini Celovec P. b. b.
Erscheinungsort Klagenfurt Verlagspostamt 9020 Klagenfurt

Slovenska frakcija v občinskem svetu občine Škocijan

Škocijan: po tej poti naprej!

Pred kratkim je Gospodarska lista Škocijan sklicala sestanek občanov, da bi se dogovorili o podrobnostih glede občinskih volitev, ki bodo 25. marca letos.

Član občinskega predstojništva Franc Picej je kot prvi mandatar Gospodarske liste v uvodnem poročilu nakazal uspehe in probleme v občini Škocijan. V zadnjem mandatnem obdobju so Slovenci v občini dosegli lepe uspehe (čep prav Slovencev po veljavni zakonodaji v tej občini menda sploh ni več!). V občinski hiši je Gospodarska lista Škocijan v zadnjem obdobju vedno znala zavzeti jasna stališča. Dejavnost na kulturnem, mladinskem in političnem področju je doživela porast in napredek. Lotili so se gradnje kulturnega doma, kar pomeni velik napredek; gradnja dvojezičnega otroškega vrta v Šentprimožu je tik pred zaključkom. To vsekakor pomeni velik napredek in pomembno pridobitev v tem delu dvojezičnega ozemlja. Spregovorili so tudi predstavniki

obeh osrednjih organizacij koroških Slovencev, ki so prikazali in obrazložili trenutno narodno-politično stanje. Prav tako je bilo govora o nalogah v naslednjem obdobju ter so navzoči v razpravi zavzeli stališče k raznim vprašanjem.

Na osnovi poročil in diskusije je bilo sklenjeno, da se bo lista tudi pri teh volitvah imenovala Gospodarska lista Škocijan. Izbranih in potrjenih je bilo skupno 23 kandidatov, tako da so zastopani vsi sloji prebivalstva in vsi kraji občine. Na prva mesta pa so bili določeni: 1. Franci Picej, delavec v Zgornjih Žamanjah; 2. dipl. inž. Franc Koncilijs, nameščenec v Šentvidu v Podjuni; 3. Andrej Polcer, kmet v Spodnjih Vinarah; 4. Franc Starc, nameščenec v Škocijanu; 5. Janez Lipnik, kmet v Klopincu.

Posebej je bilo dogovorjeno, da bodo morali kandidati vse svoje sile zastaviti v volilnem boju za čim večji uspeh Gospodarske liste — v korist občine Škocijan.

Borovlje: Wieser prvi kandidat

Feliks Wieser, p. d. Šašel iz Slovenjega Plajberka je nosilec Volilne skupnosti Borovlje. Tako so to določili občani, zbrani na sestanku 19. januarja. Nadaljnji kandidati:

2. Pepi Schaschl, delavec v Borovljah; 3. Antonija Malle, gospodinja in delavka v Borovljah; 4. Vincenc Ogris, kmet v Podnu; 5. Peter Travnik, šofer v Borovljah; 6. Folti Orasche, upokojenec v Borovljah.

Nadalje so med drugim sklenili: V prihodnjem mandatnem obdobju se mora Volilna skupnost Borovlje posebno posvetiti socialno-gospodarskim, komunalno-političnim in narodnostnim (dvojezičnost v občini) problemom v borovljski občini.

Slovenci v občini Borovlje se morajo povezati z vsemi demokratično nastrojenimi ljudmi v občini.

Slovenci iz Italije sprejeti v Ljubljani

Predsednik skupščine SR Slovenije Milan Kučan in predsednik izvršnega sveta skupščine SRS dr. Anton Vratuša s sodelavci sta v ponedeljek sprejela enotno odposlanstvo slovenske narodnostne skupnosti v Italiji, v katerem so bili predstavniki SSK, KPI, PSI, SKGZ, SSO in kulturnih organizacij iz Beneške Slovenije.

Obisk delegacije predstavlja nadaljevanje redne medsebojne izmenjave informacij, kakor navaja skupno dogovorjeno sporočilo, ki ga je po razgovorih v vili Podrožnik izdal sekretariat za informacije izvršnega sveta SRS. Poročilo naglašja, da je predsednik skupščine SRS Kučan seznanil goste s sedanjim družbenopolitičnim in gospodarskim razvojem Slovenije, predsednik izvršnega sveta SRS dr. Vratuša pa z mednarodnim in obmej-

nim sodelovanjem Slovenije in Jugoslavije ter v tem okviru z uresničevanjem osimskih sporazumov. Z druge strani so gostje iz dežele Furlanije — Julijske krajine prikazali gostiteljema položaj slovenske narodnostne skupnosti v zamejstvu ter jima obrazložili priprave za zakon o globalni zaščiti slovenske manjšine v Italiji. V odposlanstva Slovencev iz tržaške, goriške in videmske pokrajine so bili dr. Drago Štoka in prof. Andrej Bratuž za Slovensko skupnost, senatorka Jelka Gerbec ter dr. Ivan Bratina v zastopstvu KPI, dr. Josip Pečenko in Marko Waltritsch za PSI, Boris Race in dr. Mirko Primožič za Slovensko kulturno-gospodarsko zvezo, dr. Damjan Paulin in Marjan Terpin za Svet slovenskih organizacij ter prof. Viljem Černo, don Emil Cencič in prof. Pavel Petri-

cig kot predstavniki beneških Slovencev. Delegacijo sta prejela pred sedežem skupščine predsednik komisije za mednarodne odnose skupščine SRS Bojan Lubej in sekretar sekretariata za mednarodno sodelovanje oziroma član izvršnega sveta SRS Marjan Osolnik.

Nov konzul

V ponedeljek dopoldne je novi generalni konzul SFR Jugoslavije v Trstu, Štefan Cigoj, uradno nastopil svojo dolžnost. Štefan Cigoj je pred imenovanjem za generalnega konzula v Trstu opravljal vrsto pomembnih funkcij v družbenopolitičnih organizacijah v SR Sloveniji, nazadnje pa je bil več let svetnik veleposlaništva SFRJ v Rimu.

Je Leopold Wagner zgubil pregled?

● Aktualni trend v občinskem zastopstvu gre k samostojnim listam in proč od večinskih strank, ki so vezane na strankarsko disciplino. Tako je mo- goče v enem stavku povzeti politični položaj na Koroškem. ● Po naših krajih se formira vedno več samostojnih list — večinoma pod imenom Enotna lista —, na katerih kandidirajo osebnosti, izkušene v komunalni politiki, nadalje tudi druge osebnosti, ki uživajo v svojih občinah in tudi preko njih velik ugled med ljudstvom, ki pa so se šele sedaj odločile, svoje izkušnje dati na razpolago samostojni listi v domači občini. Na samostojnih listah nadalje kandidirajo osebnosti, ki so si svoje komunalnopolitične izkušnje pridobile v večinskih strankah, a so spoznale, da večinske

stranke ne morejo garantirati mirnega sožitja v deželi in na vasi, pa tudi pri vsakdanjih manjših problemih nimajo vedno srečne roke.

Deželni šef SPÖ Leopold Wagner, ki je kot deželni glavar tudi športni referent Koroške, je s svojim napadom na samostojne slovenske liste zadel pri tem izvrsten gol — v lastno mrežo namreč. Skušal je neodvisne liste onemogočiti s tem, da je trdil, da te liste podpirajo ÖVP, zlasti pri volitvah županov. NT se je točno pozanimal. Resnica je ta: samostojnih list je pri zadnjih občinskih volitvah bilo 19. Le v eni od njih — namreč v Škocijanu — so podprli slovenski mandatarji kandidata ÖVP. Ali točno rečeno: le v 5,26% občin so samostojni odborniki podprli črnega kandidata. Nasprotno pa so v 11 občinah podprli ali

v 57,89 % občin) dali svoj glas socialističnemu županu. Za svojega lastnega kandidata so glasovali samostojni mandatarji v štirih občinah (21 %), v treh občinah (15,78 %) pa so oddali bele glasovnice.

Konkretno k občinam: socialističnega kandidata so podprli samostojni mandatarji v Železni Kapli Galiciji, na Djekšah, v Borovljah, Bistrici v Rožu, Šentjakobu, Rožeku, Bekšanju, Kotmari vasi, Hodišah ter v Škoficah. Za svojega kandidata so glasovali v Pliberku, Globasnici, Žitari vasi ter v Selah; prazne glasovnice so oddali na Suhli, v Dobrli vasi ter v Šmarjeti; ÖVP pa podprli v Škocijanu.

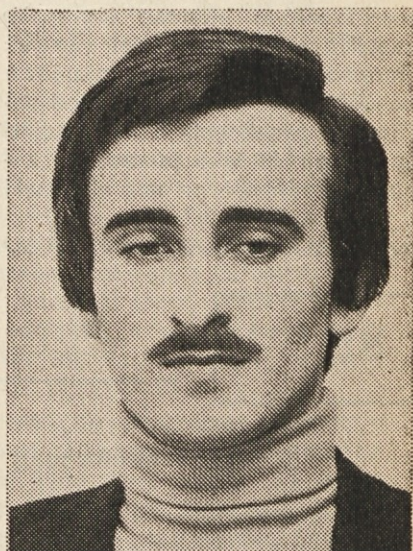
Vzbuja se vprašanje, ali Wagner sam nima več pregleda nad svojo stranko ter dogajanjem v posameznih občinah ali pa ga njegovi funkcionarji napačno informirajo.

Martin Wastl

Rudi Vouk

Martin Pandel

EL Dobrla vas: delovna mesta v ospredju

V okviru priprav na občinske volitve so te dni v Dobrli vasi postavili kandidate za samostojni nastop pod imenom Enotna lista/Einheitsliste Dobrla vas/Eberndorf. Dozdajšnji volilni skupnosti pa tako niso dali le novega imena, tudi drugače so si ustvarili boljše izhodišče za uspeh: Med kandidati je najti dosti novih imen, posebno zastopnikov mlajše generacije.

Nosilec liste je občinski odbornik Martin Wastl, 1945, kmet iz Lovank, ki je čez občinske meje znan kot prizadeven predsednik kulturnega društva „Srce“ in ki je v zadnjih letih tudi v občinski hiši dokazal, da interese občanov dobro zastopa. Šolski inšpektor Rudi Vouk, 1926, iz Dobrle vasi je na drugem mestu kandidatne liste. Tretji kandidat EL je Martin Pandel, 1958, nameščenec iz Mokrij. EL Dobrla vas s tem dokumentira, da jemlje interese mladih volilcev nič manj resno kot druge občinske zadeve. Dr. Matevž Grilc, 1946, odvetnik, stane v Šinči vasi, je na 4. mestu

kandidatne liste. Na petem je Jože Plesnik, delavec v Goselni vasi. Za njim kandidira nameščenka Marija Haschej, 1957, Kokje, kajti občinska politika naj bi se ne delala mimo in brez žensk, ko vendar predstavljajo dobro polovico občanov.

Nadaljnja mesta pa so razdeljena tako: 7. Florijan Sienčnik, kmet in gostinec v Mokrijah; 8. Jakob Potočnik, kmet v Mokrijah; 9. Joško Urban, bančni uradnik, Dobrla vas; 10. dr. Luka Sienčnik, živinozdravnik v pokoji, Dobrla vas; 11. Olga Vouk, študentka, Dobrla vas; 12. Rudolf Sdouc, upokojenec, Goselna vas; 13. Rok Bučovnik, kmet, Goselna vas; 14. Josef Pasterk, gozdni delavec, Kokje in 15. Franc Haschej, zidar, Kokje.

V volilnem programu, ki ga bo EL predložila občanom v posebni poštni pošiljki, bodo dali najmočnejši poudarek rešitvi gospodarskih problemov. Enotni listi ni ničesar do praznih obljub in velikih naznanjevanj, kakor jih je slišati

iz ust drugih politikov. Prav na zadnji občinski seji je moral župan Adolf Hafner na vprašanje občinskega odbornika Martina Wastla priznati, da glede napovedane gradnje velikega industrijskega obrata z nad 100 zaposlenih na dobrolskem polju na občini ne vejo ničesar konkretnega. Tudi deželni glavar torej zbujala le prazne upe.

EL zastopa stališče, da bi morala občina domačim podjetjem dati vsaj iste ugodnosti, kot jih ponuja tujim investitorjem. Brez pospeševanja domačega gospodarstva pač ne bo možno zagotoviti zadostno število delovnih mest. Volilni program EL bo vseboval tudi čisto konkretne zahteve, predloge na raznih področjih občinske politike.

Enotna lista gre pripravljena v volilni boj, odločena, da s še večjim zaupanjem volilcev skuša uveljavljati dejanske interese občanov, brez socialnega in narodnostnega zapostavljanja, v skrbi za mirno sožitje v občini.

KDZ: zaupanje v lastno moč

Pred kratkim je Koroška dijaška zveza priredila v lastnih klubskih prostorih predavanje o občinskih volitvah. Predaval je Filip Warasch, predsednik Kluba slovenskih občinskih odbornikov.

Predavanje je bilo razdeljeno na dva dela. Sprva je predavatelj na splošno razložil članom KDZ politični položaj in možnosti za samostojno nastopanje, ob tem pa tudi nakazal dejstvo, da bodo Korošci morali letos po vsej verjetnosti kar štirikrat na volišča. Za Slovence je pri tem važnih predvsem dvoje volitev, in sicer občinske volitve ter volitve na deželni ravni. Warasch je ob tem poudaril, da bo NSKS z vso močjo podprl samostojen nastop, le kar se tiče deželnih volitev, še ni vse jasno. Znano je namreč, da bodo uvedli na Koroškem vsaj dve volilni okrožji (doslej eno), morda celo deset. Pri takšni odločitvi pa Slovenci ne bi več imeli možnosti za izvolitev lastnega neodvisnega deželnozborskega poslanca. Zaradi tega bi bila vsaka tozadevna izjava prezgodnja.

Priprave za samostojni nastop v dvojezičnih občinah so se že začele. V 21 občinah je slovenska samostojna kandidatura že zagotovljena. Le v dveh krajih še ugibajo, ali bodo nastopili samostojno ali pa podprli interese drugih, se torej integrirali, vključili v kako večinsko stranko. S tem seveda se lahko zgodi, da bi tako pospeševali indirektno asimilacijo.

Samostojen nastop je Warasch zagovarjal tako: Poleg kulturnih dejavnosti je nujno potreben tudi samostojen politični nastop, kajti koroški Slovenci potrebujejo lastno politično zaslombo in zastopstvo v javnih telesih. Samo Slovenec, izvoljen od Slovencev, lahko v polni meri zastopa interese slovenske narodne skupnosti. Vedeti namreč moramo, da ima vsaka manjšina posebne potrebe, ki jo razlikujejo od večine. Te posebnosti je treba nujno upoštevati, le tako je mogoče zagotoviti manjšini, pri nas slovenski

narodni skupnosti, obstoj in nadaljnji napredek. Iz tega je razvidno, da pride v poštev samo samostojen nastop.

Nadalje je Warasch nakazal, da je rešitev pred asimilacijo, s tem pa tudi ohranitev lastne identitete ravno v samostojnem političnem nastopanju. Kot primer je navedel usodo češke manjšine na Dunaju. Leta 1920 so imeli dunajski Čehi tri deželnozborske poslance. Danes pa so skoraj popolnoma izginili iz javnega življenja. Eden od glavnih vzrokov je, ker v novejši dobi niso več kandidirali sami politično.

Predavatelj je tudi podal stališče k trditvi nekaterih, ki zagovarjajo integracijo, češ da ustvarjajo samostojni politični nastopi nezaželen nacionalizem. Tako trditve pa pobija zlasti dejstvo, da je bil politični program KEL pri deželnozborskih volitvah 1975 bolj širok kot programi katerekoli večinskih strank in tudi nikakor ni ne zagovarjal ne gojil nikakršnega nacionalizma.

Za zaključek svojih izvajanj je Warasch še nakazal možnosti Kluba slovenskih občinskih odbornikov. Pri tem je naštel tri točke:

1. usposabljanje odbornikov za uspešno delo v občini;
2. koordinacija delovanja;
3. politična vzgoja mladih, s tem pa ustvarjanje podlage za nadaljnje samostojne nastope.

Po predavanju se je razvila živahna diskusija. Bilo je videti, da se mladina zelo zanima za probleme, ki so povezani tako z občinskimi kot tudi deželnimi volitvami.

Tudi KDZ kot organizacija bo s svojimi člani podpirala samostojni nastop, kajti edina rešitev in zagotovilo za naš narodni obstoj je — zaupanje v lastno moč — je bilo rečeno. To naj ne ostane samo geslo, to naj bo vodilo, ki nas bo privedlo do vseh naših pravic. Vsakdo naj se zaveda, da nas bo rešilo samo delo, ne pa prazno govorčenje.

Na zelo dobro obiskanem volilnem zborovanju v nedeljo, 28. januarja 1979 pri Brezniku v Pliberku je Enotna lista (EL) predstavila svoj volilni program. Zborovanja sta se udeležila tudi tajnik Zveze slovenskih organizacij, dipl. inž. Feliks Wieser in zastopnik Kluba

ustrezno določa smer in cilje delu v prid občanov. V ospredju je skrb za delovna mesta, je pospeševanje gospodarstva, tujkega prometa, da bi se življenjski standard v nerazviti pliberški regiji končno povzpел vsaj na avstrijsko poročje.

je lahko ponosna na svojo usmeritev, ki upošteva vse občane, ne glede na njihovo narodnostno ali svetovnonazorsko pripadnost; ker strankarsko ni vezana, so ji interesi občanov prva skrb.

Programske izpovedi bo EL strnila v posebni propagandni brošuro.

Enotna lista (EL) Pliberk je sklenila program za vse občane

slovenskih občinskih odbornikov, Franc Wedenig. Z minuto molka so se udeleženci spomnili velikega moča, boritelja za pravice koroški Slovencev, dr. Joška Tischlerja. Ta je bil, kot je povedal nosilec liste Fric Kumer, že pred več kot 30 leti pomagal organizirati samostojni nastop v pliberškem kraju.

Osnutek volilnega programa, katerega je prebral in razlagal vodja EL, Fric Kert, je bil po živahni diskusiji soglasno in z navdušenjem sprejet. Saj okvirno zelo

Močan poudarek daje EL seveda zadovoljitvi komunalnih potreb, od asfaltiranja cest do zagotovitve pitne vode in drugih zadev. Posebne točke veljajo interesom mladine, kulturi, športu in izobrazbi. EL se nadalje izreka za konstruktivno sodelovanje, za sodelovanje občanov, zahteva več demokracije, oziroma se ne zadovolji s tisto formalno demokracijo, ki jo prakticirajo druge frakcije in to posebno v zvezi z vprašanjem realizacije načela dvojezičnosti. EL

rici, v kateri bodo upoštevani tudi konkretni predlogi, ki so bili podani na zborovanju. Z nedeljsko prezentacijo programa je EL Pliberk najbolj primerno odgovorila na podležne predvolilne igre socialistične stranke, ki hoče nastop oz. uspeh samostojnih list onemogočiti z napačnimi trditvami. Z enotnostjo, na katero je posebej apeliral prvi kandidat Fric Kumer, bo možno odbiti vse neutemeljene napade.

Mandatarji EL Pliberk: politika za vse

Podpirajte volilni sklad EL!

55

Aus dem Wilajet Kärnten

B. Der Wellenschlag in Kärnten

In diesem großen Programm der Feinde Roms und Österreichs sind auch die Kärntner Slowenen mit einbegriffen.

Als eine quantité négligeable sind wir dazu bestimmt, einst dem alldeutschen Löwen in den Rachen zu fallen. Denn wir sollen von den alldeutschen Eroberern auf ihrem Wege zur blauen Adria wie eine leichte Federwolke hinweggeblasen werden.

Große Ereignisse werfen ihre Schatten voraus! Und in Kärnten gewahren wir allerlei Schatten, allerlei Anzeichen künftiger sich vorbereitender Dinge.

Haben wir nicht in Kärnten eine alldeutsche Partei, an ihrer Spitze einen k. k. Gymnasialprofessor, Dr. Heinrich Angerer?

Haben wir nicht eine „Los von Rom“-Propaganda in Kärnten, für die besonders die Alldeutschen eintreten? Professor Dr. Angerer ist aus der katholischen Kirche ausgetreten, im Vereine mit ihm eine ganze Anzahl von Landesbeamten!

Landesrechnungsrat Wilhelm Egger ist selbst aus der katholischen Kirche ausgetreten und agitierte auf Versammlungen eifrigst dafür.

In Kärnten tauchen verschiedene Pastoren auf, die Familienabende und Vorträge veranstalten, z. B. in Völkermarkt, Ferlach, Villach, Klagenfurt, um gegen die katholische Kirche zu agitieren. Die deutschnationalen Zeitungen, Freie Stimmen, Bauernzeitung registrieren eifrigst jeden evangelischen Gottesdienst, jede Los-von-Rom-Versammlung und fördern dieselbe. Die Bauernzeitung wird von den Slowenen überhaupt nur das „lutherische Blatt“ genannt.

Die Südmark gedeiht wie schon früher erwähnt in Kärnten besonders gut und doch steht die Südmark mit der Los-von-Rom-Bewegung im besten Einvernehmen. Wagt es die Südmark doch nicht, im Jahre 1910 das Linzer-Volksblatt zu klagen, welches ihr dieses vorwarf und ging doch fer-

ners die Gründung der Los-von-Rom-Bank von der Südmark aus, wie es Pastor Albani auf der Jahresversammlung des Leipziger Hauptvereines der Gustav-Adolf-Stiftung in Rochlitz (vom 19.—21. Juni 1909) verriet. In St. Egyden bei Marburg (Steiermark) hatte die Südmark eine ganze Reihe protestantischer Bauern aus Deutschland importiert, um die einheimische katholische Bevölkerung zu verdrängen, ein Vorgehen, das sogar vom Grazer-Volksblatt aufs schärfste getadelt wurde.

Daß unter solchen Umständen der Patriotismus in Kärnten schwinden muß, ist leicht begreiflich. Derjenige, der daran zweifelt, soll z. B. am 18. August nach Völkermarkt gehen. Völkermarkt, ein wahrer Tummelplatz protestantischer Pastoren, alldeutscher Wanderlehrer, der Südmark und des deutschen Radikalismus, findet es nicht der Mühe wert, den Ort zu beflaggen! Nicht einmal ein Zeichner und Kulterer, die vom Kaiser Dekorationen erhalten hatten, beflaggten ihre Häuser. Kommt irgend eine deutschnationale Sängergesellschaft, so prangt ganz Völkermarkt in schwarz-rot-goldenen Fahnen schmuck. Wie wir übrigens erfahren, entdeckte Völkermarkt mit der Ankunft des neuen Präsidenten Sr. Excellenz von Fries-Skene plötzlich auch den österreichischen Patriotismus. Denn hört! Bei dessen Besuch waren sogar schwarz-gelbe Fahnen zu sehen!

Äußerst lehrreich ist die Fahnengeschichte von Klagenfurt gelegentlich des Besuches seiner Majestät in Klagenfurt am 4. September 1907. Vor dem Gebäude der Landesregierung fand es der Magistrat von Klagenfurt für gut, zwei Frankfurter-Fahnen zu hissen. Der Landespräsident sah sich genötigt, sie entfernen zu lassen. Der Gemeinderat von Klagenfurt protestierte aber nachträglich in einer Sitzung gegen dieses Vergewaltigung, da ja die Fahnen auf städtischem Grunde gestanden seien. Derselbe Magistrat fand es aber für gut, slowenische Fahnen vom Gebäude der Hermagoras-Druckerei und vom Gebäude am Benediktinerplatz Nr. 4, das auch Eigentum der Hermagoras-Bruderschaft ist, mit Gewalt entfernen zu lassen, obwohl das nicht städtischer

sondern Privatbesitz ist, damit nur ja nicht der Kaiser irgend ein Zeichen sehe, daß es in Klagenfurt auch Slowenen gebe! Dabei ging die Rohheit des deutschradikalen Magistrats soweit, daß Polizisten die Unterdachtüre im Hause Nr. 32, Kaserngasse mit einer Axt zertrümmerten, um den Fahnen beizukommen. Der Rekurs gegen diese beispiellose Gemeinheit liegt noch heute unerledigt bei der Landesregierung; letztere will auf diese Art wahrscheinlich den Patriotismus der Slowenen hegen und pflegen.

Als ferner der slowenische Reichsratsabgeordnete Franz Grafenauer dem früheren Landespräsidenten den Wunsch äußerte, auf dem Perron des Bahnhofes in Klagenfurt beim Empfang des Kaisers auch die slowenischen Bürgermeister des Jauntales als eigene Gruppe zuzulassen, wurde die Gewährung dieses Wunsches verweigert: Der Kaiser sollte eben nirgends und nie eigentliche Vertreter der Slowenen zu Gesichte bekommen. Treffend schreibt das Organ der Kärntner Slowenen in seiner Nummer vom 31. August 1907:

„Die begeisterte Liebe zu unserem Kaiser blieb im Herzen unseres Volkes durch Jahrhunderte und die Geschichte unserer heimischen (slowenischen) Regimenter erzählt uns von der außerordentlichen Tapferkeit unserer Burschen. Es war immer ein und dasselbe Geschlecht der Habsburger, die unser Volk einst und jetzt gegen die Türken und Italiener ins Feld sandte.

... Und doch ist es heutzutage nicht mehr so wie einst. Die Stürme, die von allen Seiten daherbrausten, konnten die Wurzeln dieser Liebe nicht herausreißen; zu tief wurzelte im Herzen der Slowenen die Liebe zu unserem Kaiser. Was Stürme nicht vermögen, das kann aber der nagende Wurm. Solange die österreichische Regierung dieses Volk achtete und schützte, war es gut, jetzt jedoch beginnt dieser Wurm auch unter uns zu nagen, und die Liebe zu unserem Kaiser wird zu welken beginnen, wenn nicht die heutige Regierung wenigstens ein bißchen Sorgfalt den Kärntner Slowenen zuwenden wird.

(Dalje prihodnjič)

Dragi Jože Wakounig, spoštovani tednikarji!

Dolgo sem sumil, da kuhate vročo jezo na našo edino slovensko literarno revijo na Koroškem. Druga letošnja številka Našega tednika pa mi je dokončno razodela, da so zloglasne pare, s katerimi ste hoteli zagnati Mladje v slepo ulico, le mili hlapovi vodene juhe, ki nobenega tovariške

tehniki, pravniki...) o teh problemih pogostejše in temeljitješe, kakor marsikateri slovenski narodni funkcionar. Kje so novi impulzi, kje kulturno politični koncepti pristojnih? Nikjer jih še ni bilo videti, ker jih očitno ni. Mladjevci, kulturna društva na podeželju, študentski klubi, vrsta drugih organizacij in delovnih skupin, vsi so na tem področju popolnoma prepušteni

Ste sploh kdaj razmišljali, kakšno mesto naj ima Mladje v našem boju za narodno enakopravnost? Kje so Vaše vsebinske pobude za revijo? Dobro in pravilno, da se spravite na „jezikovne kozle“ Mladja — čeprav je legitimacija takšne kritike v Našem tedniku skrajno vprašljiva, saj je NT sam list z najhujšo revolversko slovenščino.

Kot dober slovenski glavni urednik

Odmevi na oceno mladja - „S polno paro v slepo ulico“: Revija mladje: kako naprej?

kritike lačnega ne nasiti. Škoda za energijo, uporabljali bi jo lahko za koroškim Slovencem koristnejše name. Bolje bi bilo, če bi se 11. januarja omejili pri tretji strani Vašega lista na Kneippovo zdravilno vodo. Vse dodatne kulturno-kritično hlapeče vodice so bile popolnoma odveč, ker so se privlekle iz njih le raztrgane žurnalistične megle, ki so obvisle z vso svojo „literarno kritiko“ v zraku.

V Vaši „kritiki“ zamegljujete resnične šibkosti 32. številke Mladja, ne iščete in tudi ne najdete boljših in pravilnejših poti. Zafurati v „slepo ulico“ je zares premalo, sploh če je neoperspektivna enosmernica, kakor v tem primeru. Premalo je, ker ne zadostuje označiti mladjevce kot „starjevce“, ki „sami sebe tudi v najbolj mračni senci postavijo v najsvetlejšo luč“, ki niso „nič posebnega“, kvečjemu „sprti s slovenščino“. Če se kdo od njih loteva „splošno človeške problematike“(?), je že med ta boljšimi, prav tako kakor celovška študentka, ki opisuje oktobrsko idilo (zakaj ji le podtikavate, da je proti Oktoborskemu taboru? Witzig!). Samo dva stalna sodelavca (ena mladjevka, drugi že skoraj starjavec — otročja oznaka? — Hm. — Da.) sta Vam v tej 32. številki po godu. Prispevala sta „najboljšo stvar“ in najzanimivejšo stvar“, več Vam ni „šinilo v oči“. O sanctissima simplicitas!, bi zavpili sami in tako pravim tudi jaz, čeprav ne živim od latinščine in grščine, kakor nekateri pametnjaki.

Pri Mladju zares ni vse v redu, priznam. Ali zakaj se niste potrudili in napisali solidarno kritiko? V dunajskem Klubu smo skušali pred letom dni sprožiti resno in tovariško diskusijo. Preberite naš diskusijski prispevek v Mladju 28! Belili smo si tudi glave, kako bi šlo drugače, nismo samo „bolešno blatili vsega, kar ne spada v že izgotovljene okvire in šablone“ — (dis)kvalifikacija, ki velja zlasti Vam, čeprav ste jo namenili drugim. Res je, da so prispevki v Mladju dostikrat provincialno ozkotirni in — če smo že pri pametnih tujkah — ezoterično individualistični, nerazumljivi in v pravem smislu besede omejeni na drobni-čarske koroškoslovenske razmere. Ste sploh kdaj premišljevali, zakaj se večina naših literarnih ustvarjalcev (ne samo mladjevci) ne otrese koroške zakonitosti? Dr. Matjaž Kmecl je zapisal o sodobni slovenski literaturi na Koroškem takole: „Po zanosu, ki je spremljal vse to prerojenje slovenske ustvarjalne besede, po žlahtnem veselju nad nepokopano besedo, bo morala zdaj s kar se da kritičnim odnosom do same sebe, z zmeraj novimi, svežimi iskanji in dejanji dokončno ujeti korak s sodobno literarno kvaliteto kot splošnim merilom svojega obstajanja. Provincialne razmere, v katerih obstaja, so za ta del prav gotovo velika ovira“ (Ta hiša je moja... str. 165). Provincialne razmere, hudi nemškonacionalni pritisk, velika slovenska narodno politična in -kulturna frustracija na vseh ravneh, to je „črv, ki grize Janka Messnerja“ in ne samo njega. Črv, ki so ga rodile koroške okoliščine — objektivne razmere in ki se pita ob subjektivnih šibkostih posameznih avtorjev.

Naloga Tednika in Vestnika, oz. Narodnega sveta in Zveze slovenskih organizacij bi bila pomagati, da skupno in z dobro voljo iztrebimo vse črve, ki nam grizejo kulturno sadje. Vprašam Vas, kje so navodila in napotki za sodobno kulturno ustvarjanje? V našem tedniku jih še nisem opazil. Navrnost škandalozno je, da razmišljajo npr. dunajski študentje (medicinci,

sami sebi. In če razvijajo v svoji zapuščenosti nove, lastne ideje (ki jih skoraj nikoli dosledno uresničujejo — kako tudi?), jih pogosto potunkate, enkrat pri Tedniku, drugič pri Vestniku, v ozke svetovno nazorske kotle, da bi jih tako lažje uporabljali in zlorabljali za začimbo pri kuhanju privatnih narodno političnih juhic. Vsak na svojem ognju, Krščanska tu, Prosvetna tam, čeprav je v loncih obeh mnogokrat ista mlačna kulturna hrana.

Ne vem s katero moralno upravičenostjo se potem v Vašem tedniku razburjate, da je v Mladju „le malo užitenega“. Ste že kdaj predlagali mladjevcem razgovor o problemih v zvezi z izdajanjem revije, ste jih že kdaj povabili na kulturno politično diskusijo?

Nekaj misli ob Messnerjevem Oblačenju marionet

Najprej se nam je na odru koroške slovenske literarne scene pojavilo Lipuševu slačenje, zdaj, nekaj let nato, pa se je Janko Messner spomnil, da mora biti vsak pristaš efkakaja poprej oblečen. Nekoliko narobe torej, ta literarna tekstilna razmišljanja. Nič za to! Verjetno ta ekshibicionistični slovenski vrtljak ni edini, ki se nam vrti narobe.

Messner se je topot lotil oblačenja marionet — v 32. številki mladja. Očitno gre kadezejevski dijaški lutkarski družini — in še komu — zasluga za ta literarni porod na sejmu smešnosti (čigave le?). Ta avtorehabilitacija „polulanega“ nemškega vojaka tako očitno in vsiljivo smrdi po samohvali in po tlačenju vseh drugih (predvsem tistih pod streho Slovenske gimnazije), da bo prispevek kritičnemu bralcu, ki pozna Stritarja, Levstika, Zupaniča, Izidorja Cankarja in še koga, v dvojnem pomenu besede ironičen.

Mimo dejstva, da si bralec ne more predstavljati kakega Messnerjevega teksta brez riti in brez podobnih fekalnih rekvizitov (kaj ti le pravi k temu neki Sigmund Freud?), se pisec razjarjen kot bik zaganja v odprta vrata. Dijaki so zdavnaj spoznali neskladnost pisateljeve teorije in njegove prakse. Pravite, da smo naj konkretni? Pa naj bo!

Ob branju mladja — ne samo zadnje številke — se ti nehote vsili hodeš nočeš vtis, da je Messner neki koroški Figaro Bodipovsod, kajti literarna revija „mladih“ se razvija čedalje bolj v list dvornih Messnerjevih novic. Na dveh straneh publicističnih zapiskov je urednik Messner kar sedemkrat navedel pisatelja Messnerja. Od kod le taka neproporcionalnost koroškega besednega papizma?! Ker ne verjamemo v spremembo tega dvornega, povsem fevdalnega stila, predlagam za naslednjo številko poročilo o Messnerjevi udeležbi pri sprejemu deželne glavarja za kulturne koroške vrhove. Ne moremo pa seveda pričakovati tudi omembe, da so istočasno na Slovenski gimnaziji odprli razstavo o izseljevanju koroških Slovencev; takrat se je „antifašist“ Messner opustil. Vleklo ga je bolj k obloženim „buržoazni“ mizi „gnile avstrijske kapitalistične družbe izkoriščevalcev proletariata“. Izseljenci? Deseta briga! Kako neki se je pogovarjal avtor oblečenih marionet s predstavniki oblasti, ko vendar nima oblast po lastnih Messnerjevih zapiskih ne ušes ne oči in namesto glave samo prazno bučo.

Kaj čuda, da mu dijaki Slovenske gimnazije, „stražarski tipi s črnimi srjcam“, kakor jih kar pavšalno označi pisec Messner — („jasnoda tipizirane-

bi morali vendar biti več, kakor majhni jezikovni policaj, ki samo gleda in pazi, da se noben levičarski Cefizelj ne vozi proti kulturnim enosmernicam Narodnega sveta.

Vaša „kritika“ me je zaradi vsega tega globoko razočarala. Pravilno ste jo sami ocenili, ko ste napisali, da zadostuje kvečjemu za anatemo (izobčenje iz verskega ali drugega občestva). Nikakor pa ni kažipot iz slovenske kulturne slepe ulice!

Z odličnim spoštovanjem

Jani Oswald

P. S.: Če ste korajžni in poštenu, boste objavili celotno pismo bralca. Če pa ne boste korajžni in poštenu, je dokaz, da imate vsaj slabo vest...

ga dijaka-poeta lahko zamenja kateri njegovih poprečnih sošolcev s pomenljivim molkom, ki ga je treniral sedem let pod učiteljevim ukazom: govori, ko si vprašan!“ — ne verjamejo nedokazljive antifašistične preteklosti, ko še tu in danes takega zadržanja ne dokazuje. Ko so odprli razstavo o izseljencih, pač ni bilo bifeja in nasmejanih obrazov, ki utegnejo obljubiti še kako subvencijo. Kje so časi, ko je prof. Messner še zbiral podpise za bojkot Wagnerjevega sprejema. „Tempora mutantur et nos mutamur in illis“. Ali po slovensko: Časi se spreminjajo in mi z njimi.

In potem stavek: „Katoličani in komunisti, oboji se morajo truditi najprej za socializem, potem pa za komunizem.“ Ta „MORAS“ je eden izmed osnovnih pojmov iz Messnerjevega besednega zaklada, alfa in omega njegove indoktrinacije. Kdor temu imperativu ni poslušen, je bedak, karierist, zaprašen humanist, antikomunist, koritnik, legitimist (rdeča-belo-rdeča krava), ki jo prejme ravnatelj Slovenske gimnazije iz Messnerjevih rok), mračnjak, ignorant, domobranec, stražar, zaviralec napredka, avtoritaren, gluhi, nem, rafiniran, blaziran, poslušen Cerkv, tinjsko nazadnjaški, pomenljivo molčeč naravnani od drugih. Dosti! Čeprav bi našli še kaj žolčnega in že kar kliničnega strupa v bogato zalozeni Messnerjevi kuhinji.

Klasičen primer ideološko pogojene literarne kritike: Če bi bil Janko Ferk, avtor pesniške zbirke „Hladni ogenj“, pri krstu, oprostite: pri rojstvu dobil ime Iljič Napredinski, očitno ne bi bil tarča Messnerjevih pljuncev. In tudi Šodrov Janez, ki v mladju 32, str. 99, Ferka persiflira, se bo verjetno moral kar krepko opirati na kakega lektorja, kajti kaj naj počnemo z jezikovno spa-kedranščino naslednjih verzov:

„Zima bo hromila
šibko travo,
ne pa našo divjo rast.“

In kam s skladenjsko neurejenostjo tehle šodrovskih bliskov:

„Mokrota pa veterna sila
ju bosta počasi zdrobila
v drobni pesek in prah.“

Skratka in v povzetku: Messnerjeva sadomasohistična sla po vrtnanju v resničnih in namišljenih ranah, njegovo šabloniranje (ki ga očita drugim!) in njegovo postavljanje na desni in levi rob (čeprav živimo kljub etnični obrobnosti središčno življenje), njegovo etiketiranje in bolešno prisojanje ter obsojanje, vse to ne služi ne njegovi (pisateljski) ne naši rasti, še prav ne pa našemu skupnem hotenju. Čemu torej? Čemu?

P. D.

Pismo iz uredništva

Poročilo o mladju 32 (NT 2, 1979) je precej razburilo koroške „kulturne“ in „literarne“ duhove. Vsul se je „val ogorčenja“ z ene strani. Bilo je dosti več ustnih pripomb kot pismenih. Enega izmed teh — redkih — dopisov tudi objavljamo. Poslal ga je J. O. Objavljamo ga v celoti, z vsemi napakami vred; naj nam pisec ne zameri, a nismo hoteli ničesar spremeniti. Objavili bi ga tudi, če ne bi bil pripisal naslednjih dveh stavkov: „Če ste korajžni in poštenu, boste objavili celotno pismo bralca. Če pa ne boste korajžni in poštenu, je dokaz, da imate vsaj slabo vest...“ Strah se ni splačal. Ni namreč vzroka, da ne bi bili „korajžni in poštenu“ ali pa da bi „imeli vsaj slabo vest“. Dosti več je bilo ustnih pripomb, npr. „primitiven pamflet“, „drek“ in podobno, nekateri teh „komentarjev“ so bili taki, da jih rajši ne objavljamo, če nam je še količkej do mladja. „Literarni“ in „kulturni“ niso bili, kvečjemu, če so nekateri ta dva pojma že tako pervertirali, da bi tudi tisto lahko imenovali „kulturo“ in „literaturo“.

Da se koroška slovenska javnost nikakor ne da zagnati od nekih „literarnih papežev“ v „neperspektivno enosmernico“, ki zagotovo vodi v slepo ulico, dokazuje dejstvo, da smo prejeli vrsto pritrdilnih dopisov in pripomb; od koroških Slovencev, ki živijo od svojih žuljavih rok trdega dela, pa tudi od „študiranih“. To nam tudi jasno dokazuje, da znajo koroški Slovenci pa še kako dobro ločiti dobro robo od slabe, pleve od žita. Ne barajo ne po imenu ne po stanu, znajo ceniti, kar je dobrega (Lipuš in Messner sta že dokazala, da znata dobro pisati, v NT smo tudi že objavili pohvalne ocene), znajo pa prav tako ostro odkloniti, kar je slabega.

Veliki slovenski pisatelj, tržaški rojak Alojz Rebula (brez dvoma eden največjih živečih slovenskih besednih umetnikov in mislecev) je začetek letošnjega januarja dejal v Tinjah, da koroški Slovenci nimamo literarnega kritika. Ni rekel samo resnice, rekel je bridko resnico. Ni ga, kritika. Morali bi se barati, zakaj ga ni. Ali bolje, zakaj ni mogoče, da bi sploh bil. Edina „kritika“, s katero boš pri nas na Koroškem ustregel „literatom“, je pohvala. Temu, kar je napisal Matjaž Kmecl v knjigi „Ta hiša je moja...“ na strani 165 (glej citat v dopisu J. O.), ni dodati ničesar. Kvečjemu to, da so v sami beli Ljubljani iz samega veselja nad literarnim ustvarjanjem na Koroškem prepozno povedali jasno besedo o literarni vrednosti tega ali onega, da so bili premalo kritični do vsebine same. Pisatelja Kurta Tucholskega bi pa že morali poznati.

Porazno dejstvo, da imamo koroški Slovenci že skoraj literatov kot gob po dežju, literarnega kritika pa niti enega ne, bi moralo dati misliti našemu celotnemu slovenskemu občestvu, mimo vseh državnih in idejnih meja.

Nekdo, ki je tudi bral v NT 2/1979 poročilo o mladju 32 in se ob branju močno razhudil, je izjavil, da „je načelkal ta klump kmetavzar brez kulture, brez izobrazbe“. Tudi nekaj o „solidarni kritiki“ je še dodal. „Solidarno kritiko“ omenja tudi J. O. v svojem dopisu. Kaj je „solidaren“? Vzajemni, soglasen v čem; enakih pogledov ali nazorov; fig. družni, tovariški (France Verbinc, Slovar tujk, Cankarjeva založba v Ljubljani, 1970). Pa naj kdo tajl, da mi koroški Slovenci vsi skupaj nimamo pojma o kritiki, z mladjevci vred!

Pogostokrat se docela upravičeno razburjajo starejši bralci, preprosti ljudje, ki nikdar niso hodili v nobeno slovensko šolo, kako pošastno slovenščino da pišemo v slovenskih časopisih. J. O., sam sodelavec mladja, očitava NT „revolversko slovenščino“. Ta očitek pa še marsikaj, kar zvoni v dopisu, smo že dostikrat čuli. Docela upravičen očitek, priznamo. A vrnemo ga v isti sapi mladju pa tudi piscu J. O. samemu. Svoj malomarni odnos do slovenščine razgalja tudi v stavku: „Kot dober slovenski glavni urednik bi morali vendar biti več, kakor majhni jezikovni policaj, ki samo gleda in pazi, da se noben levičarski Cefizelj ne vozi proti kulturnim enosmernicam Narodnega sveta.“

J. O. bara, če smo „že kdaj predlagali mladjevcem razgovor o problemih v zvezi z izdajanjem revije“. Nobenemu koroškemu Slovincu ne more biti vseeno, kam in kako plove mladje. Za usodo revije pa v prvi vrsti odgovarjajo tisti, ki tam komandirajo. Te odgovornosti jim ne more odvzeti nihče. Naj nam mladjevci ne zamerijo, če smo prepričanja, da sedanje razmere niso nikomur v korist. Urediti jih bodo morali mladjevci sami, demokratično. Nekaj razbiti je lahko, na novo ustvariti bolj težko. Iz trenutne slepe ulice bo mogoče najti izhod le, če so vsi pripravljeni za iskreno, pošteno in enakopravno sodelovanje. Kot pa kaže, se je prejšnja ureditev obnesla.

Že v začetku smo omenili, da je bilo dosti dopisov in pripomb, pritrdilnih in odklonilnih. Več bralcev se je upravičeno razburilo, da je bila „kritika“ Šnablovih prispevkov premalo konkretna, morda celo preveč pozitivna (npr.: ... Cerkev je imela „preko spovedi absolutno kontrolo nad narodom. Le-to kontrolo je danes prevzela banka...“ str. 71); nekatere Šnablove predstave da so popolnoma iluzorične (npr. „Slovenski zadružni sistem, dokler nima ekonomskega kadra, si še ne sme dovoliti ozkega korseta centralizacije, pač pa mora po najbolj izkušenem partizanskem sistemu vzgojiti majhne enote in celice...“ str. 71).

Izmed pritrdilnih dopisov objavljamo tudi samo enega: „Nekaj misli ob Messnerjevem Oblačenju marionet — mladje 32“, ki nam ga je poslal P. D. Vsak bralec naj si ob branju obeh dopisov ustvari sliko, ki o njej misli, da je resnična.

Za zaključek pa je treba na tem mestu najostreje obsoditi šovinistično pismo bralca, ki ga je objavila celovška Kleine Zeitung v št. 28/1979 v nedeljo, 4. februarja. Neki Herbert Suetie iz Šentpavla v Labotski dolini se huduje na Bernharda Bünkerja zaradi prispevka o koroškem gvanu (mladje 32). Za pisca pisma so „Korošci“ samo tisti, ki se strinjajo z ideologijo koroškega gvanarstva; jasno je torej, da zanj Slovenci nismo Korošci, mladje potemtakem ni „koroška“ revija, temveč samo „slovenska“. Ponoven dokaz, kako zavzeto se borita tudi Stritzl in njegova Kleine Zeitung za „jasno fronto“ na Koroškem.

Za uredništvo NT
Jože Wakounig, glavni urednik

Na sliki: Pokojni dr. Joško Tischler v krogu šolskih sester ter gojenk v šolskem letu 1955/56, potem ko je izbral šoli pravico javnosti.

Dr. Jošku Tischlerju v spomin

Globoko in iskreno zahvalo izrekamo pismeno, ker mu je ne moremo več z besedo, ki naj bi segla v srce. Kajti to srce se je ustavilo za vedno.

Neštetokrat smo občutile Vašo dobroto in Vašo veliko skrb za šolo in celo hišo.

Vam, gospod doktor Tischler, gre zahvala, da šola kot taka obstaja. Ne samo to, da ste posredovali za obstoj, za pravico javnosti šoli, celo sami ste prihajali na šolo poučevat celih 7 let. In to v zadnjih letih, ko Vam pot ni bila več lahka. HVALA VAM TISOČERA!

Kako smo bile ponosne, da ste prihajali radi v Šentrupert in se zavedale, da imamo v Vas ne le učitelja matematike, ampak prijatelja.

Položila sem Vam danes na krsto najskromnejši šopek od vseh tam, vejico rožmarina, roženkravta in nageljčke, ki so vzcveteli na oknu, ob katerem ste toliko ur žrtvovali naši šoli, našim učenkam — bodočim materam. Vsako sredo spet smo se veselile Vašega prihoda. Za vse v hiši in na šoli ste se zanimali. O vsem smo se po domače pomenili.

Kdo je bolj zvesto spremljal naše kulturno življenje, kot prav Vi gospod svetnik. Če je bila še tako skromna prireditel, ki smo jo z učenkami pripravile, Vi ste nas vedno počastili s svojim obiskom. Koliko pobude ste nam s tem dajali. Še pri naši zadnji prireditvi, 10. decembra 1978, ste bili. Kdo bi si upal misliti, da je to Vaš zadnji obisk Šentruperta...

V srcu bo ostal hvaležen spomin na vsa srečanja z Vami. Vašim besedam in zgledu pa hoče biti šola zvesta in še v naprej vršiti tisto nalogo, ki ste jo začrtali Vi.

Počivajte v miru božjem in uživajte zaslužen plačilo pri Bogu!
Hvaležne sestre iz ŠENTRUPERTA

KMETIJSKO-GOSPODINJSKA STROKOVNA ŠOLA S PRAVICO JAVNOSTI V ŠENTRUPERTU PRI VELIKOVCU

sporoča staršem in dekletom, ki se odločajo za nadaljnjo šolanje, da sprejema za šolsko leto 1979/80 učenke v KMETIJSKO-GOSPODINJSKO ŠOLO

Na šoli se poučuje v obeh deželnih jezikih. Ta šola velja tudi za 9. šolsko leto (politehnični letnik).

NAMEN ŠOLE JE,

učenkam poglobiti splošno izobrazbo dosedanjega šolanja; usposobiti jih za samostojno vodstvo gospodinjstva, tudi kmečkega.

Posebna važnost se polaga na spretnost v kuhanju, šivanju, gospodinjstvu in vzgoji v družini.

POGOJ ZA SPREJEM

je dovršena 8. šolska stopnja in vsaj delno znanje slovenskega jezika.

V slučaju, da učenka 8. šolske stopnje ni dovršila, je v šolo lahko sprejeta s sprejemnim izpitom. V danih pogojih dobijo učenke državno podporo.

ZA ŠOLO SE LAHKO PRIJAVITE ŽE SEDAJ!

Nadaljnje informacije dobite pri vodstvu šole, 90100 Völkermarkt, Klosterstraße 2, tel. 0 42 32 / 796.

STROKOVNA ŠOLA ZA ŽENSKÉ POKLICE ŠOLSKIH SESTER, ŠENTPETER 25, 9184 ŠENTJAKOB V ROŽU

Objava

Na dvojezični strokovni šoli za ženske poklice v Šentjakobu v Rožu je vpisovanje v

1. RAZRED 3-LETNE STROKOVNE ŠOLE ZA ŽENSKÉ POKLICE in v 1-LETNO GOSPODINJSKO ŠOLO najkasneje do konca februarja 1979.

Pogoji za sprejem:

Uspešno opravljena 8. šolska stopnja in vsaj delno znanje slovenščine oziroma narečja.

Prijavi za sprejem je treba priložiti spričevalo 1. semestra, rojstni list in domovnico.

Učenke, ki stanujejo v internatu, dobijo ob danih pogojih državno podporo.

Prijave so možne osebno v šolski pisarni, po telefonu štev. 0 42 53 / 343 ali pa pismeno na zgornji naslov.

Vodstvo šole

Odšel je po plačilo ...

Vsaka smrt povzroča pekočo bolečino. Tembolj smrt dr. Tischlerja. Ostrino bolečine pa nadkriljuje ob njegovi smrti tolažilna misel: Odšel je po plačilo...

Mnogo se je že pisalo o njegovih vsestranskih zaslugah, vseh se ne bo opisalo in spoznalo nikoli. Za vse njegove zasluge ve le Bog, kateremu edinemu vse njegove srčne želje, njegovo stremljenje. On edini je poznal zagnanost njegovih srčnih utripov in toploto ljubezni, s katero se je vsega razdalja svojemu narodu.

Čut hvaležnosti nam narekuje, da spregovorimo o njegovih zaslugah tudi šolske sestre, saj nosi razvoj obeh naših šol v letih po drugi svetovni vojni pečat dela in prizadevanj velikega pokojnika.

Obe naši šoli sta bili po Hitlerjevi zasedbi naše dežele praktično izbrisani s površja zemlje. Kot pa se je velikemu pokojniku posrečilo pripeljati izseljene družine zopet na svoje domove, tako ima tudi neizbrisne zasluge za povojno obnovo obeh naših šol. V ta namen je zastavil ves svoj vpliv. Posredoval je pri oblasteh, opravil vsa pota, da sta obe šoli zopet lahko pričeli delovati.

In ne samo to. Ker za obe šoli na Koroškem ni bilo potrebnih sester, učiteljic, je v povojnih letih posredoval tudi pri oblasti v matični deželi in dosegel, da so prišle iz Slovenije tri sestre-učiteljice. Tam je tudi oskrbel pri tukajšnjih oblasteh vsa potrebna dovoljenja za poučevanje. S ponosom je zato lahko upravičeno gledal v vzponu in razvoju šol v letih, ki so sledila, tudi svoj delež.

Po njegovi zaslugi in po njegovem prizadevanju sta tudi obe šoli, tako v Šentjakobu kakor v Šentrupertu, prejeli leta 1955 pravico javnosti.

Vesel je bil razvoja obeh šol. Vesel zato, ker je vedel, da nadaljujeta šoli svoje delo v duhu svojih ustanoviteljev, župnikov Ražuna in Treiberja, da vzgajata obe šoli mladino v zvestobi Bogu in svojemu narodu, za cilj, ki je bil vse življenje gibal tudi njegovih prizadevanj: vzgoja in

služba mladini, ki je bodočnost naroda.

Za dosego tega cilja je neprestano iskal novih možnosti in novih metod. Vsej koroški mladini, vsemu koroškemu narodu bi rad dal nove možnosti izobrazbe in razvoja. Prav iz tega vidika je organiziral v Šentjakobu tečaj za voditeljice gospodinskih tečajev, katerega absolutenke bi naj poskrbele za nadaljnjo izobrazbo deklet na naših kmetijah. Da olajša dijakinjam Slovenske gimnazije sočudenje z delom v domači družini, je oskrbel sedmošolkam v Šentjakobu praktičen tečaj za kuhanje in šivanje. Kot skrben oče je prihajal tekom tečaja med nje in užival ob njihovem napredku.

Zvesto in budno je vsa leta spremljal uspehe in neuspehe naših zavodov, prihajal na prireditve, vzpodbujal, bodril, dajal nasvete in posredoval, kjer koli se je pokazala kaka potreba. V vsaki stiski, v vsaki nadlogi je vedel izhod, smo našle v njem pomočnika. Zato je tudi razvoj šol tekom zadnjih let možen le, oprt na njegovo pionirsko delo v preteklih letih.

Zdaj je odšel po plačilo... Po zasluženem plačilo. Pogrešali ga bomo. A zavest, da je umrlo v njem samo, kar je zemskega, duh pa je odšel, da prejme odlikovanje, veliko višje, kot ga morejo podeliti vse zemeljske oblasti, nas navdaja s tolažbo in svetlim upanjem, da nam je ostal tudi sedaj blizu, celo bližje kot v življenju.

Ob 25-letnici smrti župnika Ražuna, ustanovitelja šole v Šentjakobu, so bili izrečeni sledeči verzi:

Narodu v življenju bil si zvest vodnik, bodi zdaj po smrti zvest mu priprošnjik.

Te besede veljajo v polni meri tudi njemu, ki je Ražunovo delo tako plodonosno nadaljeval. Dobri Bog naj jih usliši!

Večni pokoj želijo njegovi duši, domačim in Narodnemu svetu koroških Slovencev pa izrekajo svoje globoko sožalje šolske sestre.

ZVEZNA GIMNAZIJA ZA SLOVENCE V CELOVCU

Objava

Zvezna gimnazija za Slovence v Celovcu sporoča:

1. Po posebnem odloku Zveznega ministrstva za pouk in umetnost naj prijavi starši svoje otroke, ki jih želijo dati v šolskem letu 1979/80 na gimnazijo, takoj po končanem prvem semestru tega šolskega leta, v času od 12. do 28. 2. 1979, ravnateljstvu Zvezne gimnazije za Slovence v Celovcu. Ob prijavi za sprejem je treba predložiti ravnateljstvu spričevalo prvega semestra 4. razreda ljudske šole, rojstni list in dokaz avstrijskega državljanstva.
2. Pravočasno prijavljeni učenci, ki bodo ob koncu šolskega leta 1978/79 po oceni ljudskošolske konference sposobni za vstop v prvo vrsto glavne šole (ERSTER KLASSENZUG), bodo sprejeti na gimnazijo brez sprejemnega izpita.
3. Prijavljeni učenci, ki ne bi dosegli tako dobre ocene, bi morali delati sprejemni izpit. Za sprejemni izpit, pri katerem bo izpitna komisija gimnazije presodila sposobnost učenca, bo treba otroka prijaviti v prvi polovici junija 1979. Sprejemni izpiti bodo v petek, 6. julija 1979.
4. Konec maja 1979 bo vodstvo ljudske šole javilo gimnaziji učni uspeh vseh učencev, ki so se prijavili za vstop v gimnazijo. Nato bo ravnateljstvo gimnazije pravočasno obvestilo starše o sprejemu učenca oziroma o potrebi prijave k sprejemnemu izpitu.
5. Zakasnele prijave bodo v izjemnih primerih še možne s posebnim dovoljenjem Deželnega šolskega sveta.
6. Za vstop v višje razrede je potreben poseben razgovor z ravnateljem.

Prijave za sprejem v gimnazijo lahko opravite osebno v šolski pisarni ali pa se obrnete pismeno na naslov: Zvezna gimnazija za Slovence, Ebentaler Straße 14, 9020 Klagenfurt/Celovec.

RAVNATELJ:

dr. Reginald Vospernik, I. r.

PRIREDITVE

SLOVENSKA PROSVETNA ZVEZA vabi na

PREŠERNOVO PROSLAVO

ob slovenskem kulturnem prazniku v četrtek, 8. 2. 1979, ob 19. uri v dvorani „Aula slovenica“ Celovec, Paulitschgasse 5-7

MATURANTI ZVEZNE GIMNAZIJE ZA SLOVENCE VABIJO NA

GIMNAZIJSKI PLES

KI BO DNE 9. 2. 1979 OB 19.30 URI V PROSTORIH DELAVSKE ZBORNICE V CELOVCU

ZABAVAJO VAS: ANSAMBEL VOKALI NEW SWING QUARTET

IN SOLIST OTO PESTNER

Od 21. ure naprej „DISCO“

SLOVENSKO PROSVETNO DRUŠTVO „RADIŠE“ vabi na

3. RADIŠKI PLES

v soboto, 10. 2. 1979, ob 20. uri pri Taverju na Radišah Igrajo trgovci iz Slovenije

PUSTNA VESELICA

Prireditelj: SPD „Jepa-Baško jezero“ v Ločah

Kraj: Pušnik v Ločah

Čas: sobota, 10. 2. 1979, ob 20. uri Igrajo „Fantje iz Šentpetra“

SANKAŠKE TEKME ZA VSE OBČANE OBČINE GLOBASNICA V PODJUNI,

dne 11. februarja 1979

Start ob 10. uri

Prijave in izdaja startnih števil od 9. do 10. ure

Prijavnina: do 16 let šil. 15.—, ostali šil. 30.—

Pričakujejo Vas lepi pokali!!!

ENOTNA LISTA (EL)

ŽELEZNA KAPLA

vabi na

VOLILNI SESTANEK

ki bo v torek, 13. 2. 1979, ob 19.30 v hotelu „Obir“.

SLOVENSKI ATLETSKI KLUB vabi na

PLES SAK

v soboto, 17. februarja 1979 ob 20. uri pri Šoštarju v Globasnici

Igrajo: „Fantje iz Podjune“

SPD „Rož“ in Slovenska športna zveza v Celovcu prirejata

JAZZ-GIMNASTIKO

za dekleta in žene, fante in moške

Čas: 22. 2. 1979 ob 19.30

Kraj: glavna šola v Šentjakobu

Prijave v posojilnici Šentjakob Prirčno vabljeni!

SPD „Edinost“ Pliberk vabi na

PEVSKO REVIO

OD PLIBERKA DO TRABERKA

Čas: sobota, dne 10. 2., ob 19.30

Kraj: dvorana gostilne Schwarzl

Pevska revija

„OD PLIBERKA DO TRABERKA“

Prireditelj: SPD „Bilka“ v Bilčovsu

Kraj: pri Miklavžu v Bilčovsu

Čas: 11. februarja 1979, ob 19.30

Rož - Podjuna - Žilja

● OBČINA BEKŠTANJ JE SKLE-
NILA PRORAČUN ZA 1979

Na sporedu občinske seje je bilo 8 točk. Direktor Schmid je tokrat zadnjič predložil kot župan proračun. Izdatki v tekočem letu bodo znašali 77,5 milj. šil. Primanjkljaj znaša 6,6 milj., ki bo deloma krit z dobropisom iz leta 1978.

Župan je gotovo razbral iz obrazov mandatarjev, da s sklepanjem tega proračuna nimajo dobrega občutka, vendar je dejal, da je vsak izdelek dobro premišljen in končno v dobrobit gospodarstvu občine.

K debati so prispevali zastopniki vseh strank, med njimi tudi zastopnik EL Hanzi Miki.

Poslušalci te seje so imeli vtis, da je ostrost debate odpadla z ozirom na to, da je župan Schmid zadnjič predložil proračun.

Župan Schmid je gotovo zelo zaslužen za občino Bekštanj, kos je bil vsakemu, njemu še tako neprijetnemu diskutantu. Pogostokrat je pri tem postal sam neprijeten...

● GORENČE

Z lepim petjem, zlasti pa z zahvalnim programom je prejšnjo nedeljo oblepšal MPZ „Podjuna — Pliberk“ farno mašo v Gorenčah. Poleg „Slovenske maše“ Jožeta Rožiča so pevci iz Pliberka nudili še božične pesmi v več jezikih, med drugim slovenski „Tiha zemlja“, „Pridi o modrost“, angleško „Mary had a baby“, nemško „Es ist ein Ros' entsprungen“ ter latinsko „Re-sonet in laudibus“.

Z velikim navdušenjem so spremljali Gorenčani kvalitetno petje. Svojo hvaležnost pa so Gorenčani izkazali s tem, da so kar številno prihiteli v cerkev Sv. Miklavža.

Upamo, da ta obisk Pliberčanov ni bil zadnji.

● MLINČE — DVOR pri Šmihelu

V soboto, 3. februarja, sta si obljubila večno zvestobo Andrej Wakounig, Kovačev iz Mlinč, nastavljen kot finančni uradnik na Dunaju in Pepca Šumnik z Dvora pri Šmihelu. Cerkevna poroka je bila v Šmihelu, poročne obrede na je opravil dekan Kristo Srienec. Na veselo svatbo pa so se zbrali svati pri Šteklju v Globasnici.

Obema mladoporočencema želim obilo sreče in zadovoljstva na skupni življenjski poti, ki naj bo čim daljša. Čestitkam se pridružujeta tudi NSKS in NT.

● JE TA ČLOVEK NA SVET
ROJEN...

Ob 70-letnici smrti skladatelja „Pesmi o rojstvu“ Franca Leder-Lesičjaka nas je dosegla vesela vest o šestih novorojenčkih, ki jo radi posredujemo našim cenjenim bralcem: Ze pred božičem so prinesli v Selah Hildi Leimisch hčerkico, na Sveti večer se je rodila na Dunaju umetnici Meini Schellander iz Bilčovsa Natalija Marija, po Novem letu pa Anici Mischitz iz Podsinje vasi hčerkica Miriam in Mariji Klemenjak iz Šentjakoba v Rožu hčerkica Kristina. Naraščaj so zabeležili tudi ta mladi pri Kocjanu v Rožku ter pri Ravšu v Spodnjih Borovljah, občina Bekštanj.

● ŠENTJAKOB: ZLATA POROKA

Prejšnjo nedeljo sta v Lešah, občina Šentjakob, praznovala redki jubilej zlate poroke Anton in Marija Gabriel — Strdenova. Anton Gabriel, sedaj 87 let, še vedno neguje svojo pesniško žilico — tudi NT je pred kratkim objavil nekatere njegove pesmi. Oba zakonca sta v preteklosti mnogo igrala na domačem odru ter se tudi sicer kulturno udeleževala. NT in NSKS se pridružujeta številnim čestitkam!

Živahna kulturna dejavnost v Šmihelu

Katoliško prosvetno društvo v Šmihelu pri Pliberku je imelo v soboto, 21. januarja, svoj redni občni zbor. Društvo je znano, da ima najbolj organizirano mrežo članov. Tako je pokazal tudi ta občni zbor, da člani društva niso samo na papirju, temveč da se večina aktivno vključuje v društveno delovanje. Predvsem je razveseljivo, da imajo zelo veliko mladino. To je pokazala tudi zadnja predstava igre „Visoška kronika“, v kateri nastopa petintrideset igralcev. Redko je videti na občnih zbiorih tako udeležbo kot v Šmihelu. Dvorana je bila zasedena. Uvodoma je zapel domači mešani pevski zbor „Gorotan“ pod vodstvom neumornega pevovodje Miheja Sadjaka nekaj slovenskih narodnih in umetnih pesmi. Nato je predsednik Fric Kumer otvoril občni zbor in pozdravil poleg članov še častnega člana društva dekana Krista Srienca, podpredsednika in tajnika KKZ dr. Janka Zerzerja in Nužejja Tolmajerja.

V minuti molka so se nato spomnili umrlih članov, predvsem pa

DOBRLA VAS — PODHOLM

Redek jubilej

V nedeljo, 4. februarja 1979, je Miklavov oče, Janez Miklav, praznoval svojo 89-letnico. Dolga je že njegova življenjska pot, a dobri oče je še pri močeh, njegov spomin neverjetno živ, edinole vid ga je začel zapuščati, kar ga, ker je vedno rad bral in bi za to sedaj, ko je že star, imel največ časa, nekoliko moti. A potolaži se, češ na stare dni vsakega nekaj najde.

Dasiravno je Miklavov oče bil miren mož, ki se je posvetil predvsem svoji družini in kmetiji, je njegovo življenje bilo pestro. V cvetu mladosti ga je zalotila prva svetovna vona. Zanesla ga je v rusko ujetništvo. Komaj se je od tam vrnil, bi ga spomladi 1919 na njegovi njivi skoroda ugonobila morilska krogla folkverovca, ki je pri Zilanu v Podholmu iskal starše pri Glinjah po folksverovcih umorjenega poročnika Ivana Krajncja, ki je bil pri slovenskih dobrovolcih. Ker pri Zilanu ni bilo nikogar doma, so omenjeni folksverovec in še dva njegova sodruga na polju nalleteli na Janeza Miklava, današnjega slavljenca.

Od njega so zahtevali jedi. Odgovoril jim je, da pri njem dobi jesti samo tisti, ki pri njem tudi dela, nakar je prvi folksverovec začel mahati s puško proti njemu. Miklav, izkušni vojak, mlad in gibčen, je udarce vedno prestrigel z roko. Ker se mu je posrečilo se nekoliko oddaljiti od napadalcev, je prvi folksverovec streljal. Prestrelil je Miklavu jopič, a kožo na trebuhu le malo opraskal. Počil je drugi strel in Miklavu prestrelil komolec. Kri se je vlila, a zadel je k sreči samo mehak del. Miklav se je pognal čez breg in posrečilo se mu je pobegniti, čeravno je za njim še nekajkrat počilo.

Med drugo svetovno vojno so mu hitlerjanci odpovedali pravico dednosti. Vse to in še marsikaj drugega je pripovedoval sedaj 89 let stari Miklavov oče, ko so ga v nedeljo zvečer počastili kot dolgoletnega slovenskega občinskega odbornika. Med našimi slovenskimi občinskimi odborniki je bil že med obema vojnama. „Pet je nas tedaj bilo v dobrolskem občinskem svetu, ki smo zastopali interese slovenske narodne skupnosti. Po drugi svetovni vojni sem bil le še sam. Ne morem razumeti, da jih je toliko, ki so prej volili nas, šlo sedaj volit nemške stranke,“ je pridejal Miklavov oče.

velikega kulturnega in političnega voditelja dr. Joška Tischlerja. Predsednik Fric Kumer je v poročilu podal delo društva in se nato zahvalil vsem odbornikom za njihovo delo v odboru, predvsem tajnici Lenčki Budin, na kateri je ležalo glavno delo društvenega delovanja, dekanu Srienecu, ki veliko dušno daje na razpolago farni dom in brez katerega bi društvo ne moglo razviti te aktivnosti. V enaki meri se je zahvalil tudi pevovodji Miheju Sadjaku, da s svojim idealizmom nepretgoma vodi pevski zbor „Gorotan“, režiserju kaplanu Hanziju Dersuli, ki je predvsem pritegnil na oder mladino. Tajnica Lenčka Budin je v svojem tajniškem poročilu podala izčrpno o prireditvah v minulem letu. Omenila je tudi, da je društvo poleg drugih prireditev imelo tudi vrsto predavanj — tako med drugim dr. Lukana: „Delovanje deželnega poslanca Grafenauerja“, nastop gledališkega gledalca Staneta Raztresena — recital je razne pesmi Otona Župančiča, Prešerna in Cankarjevo prozo i. dr. Blagajniško poročilo je podal Janez Kušej.

Volitve občnega zbora je vodil dekan Srienec. Izvoljen je bil sledeči odbor: Predsednik Karl Gril, podpredsedniki so: Peter Kert,

Franc Trap in Fric Kumer, tajnica Lenčka Budin, namestnik Franc Kristan, blagajnik Vinko Kušej, namestnik Janez Kušej, knjižničarki Marija Kušej in Micka Demšar, preglednika Fric Jernej in Valentin Šumnik, režiser kaplan Hanzej Dersula in pevovodja Mihej Sadjak ter osemnajst vaških zastopnikov. Dekan Srienec se je zahvalil predsedniku Fricu Kumru za njegovo petnajstletno predsedniško delovanje. Želel je, da bi tudi v novi funkciji, ko je glavni kandidat Enotne liste v Pliberku, imel tudi tak uspeh, kot ga je imel kot predsednik pri kulturnem društvu. Novoizvoljeni predsednik Karl Gril se je zahvalil za zaupanje. V svojem delovnem programu je omenil med drugim, da bo treba čimbolj ukrepati slovensko besedo. Treba bo poziviti potujočo knjižnico, knjižnico društva, iti s knjižnico po vaseh, tako da bo prišla knjiga do slovenskega človeka. Poskrbeti bo treba še bolj za našega predšolskega in šolskega otroka. Omenil je tudi tečaj „Knjiga — otrokov prijatelj“, ki ga bo televizija oddajala v „Letu otroka“. V načrtu je, ustanoviti lastno lutkovno skupino, ki bi zajela pliberško okolico. Dramska skupina naj bi pritegnila na oder tudi šolsko mladino. Želel je, da bi

pevski zbor „Gorotan“ vsaj enkrat na leto izvedel v domačem kraju samostojen koncert. Občni zbor je z navdušenjem sprejel koncept predsednika. Podpredsednik dr. Janko Zerzer se je v imenu KKZ zahvalil odboru, predvsem pa dolgoletnemu predsedniku Fricu Kumru za neumorno kulturno delovanje. Prav z veseljem gre na takšne občne zборе, ko vidi tako številno udeležbo. Vidi se, da je celoten odbor s predsednikom na čelu zelo aktivno deloval, in ne samo odbor, režiser kaplan Dersula, pevovodja Miha Sadjak; če je taka harmonija, se da tudi nekaj doseči. Obenem je čestital novemu pomlajenemu odboru, predvsem predsedniku Karlu Grilu in izrazil željo, da bi načrte tudi mogli izpeljati. Dr. Zerzer je z veseljem ugotovil, da društvo zelo vestno skrbi za najmlajše; ne samo društvo, tudi domačinka, otroška vrtarica Milka Krajger skrbi v otroškem vrtcu, da se otroci učijo oba deželna jezika, da pa se v javnosti redko kdaj zabeleži njeno pozitivno delovanje. KKZ bo tudi v bodoče podpirala društvo, kolikor bo v njeni moči.

Po občnem zboru je še nastopil znani ansambel „Hanzi Artač s pevci“.

Občni zbor SPD „Srce“ v Dobrli vasi

človek mislil, da nikdar ne bodo prestopili praga te dvorane.

Sodelovali so tudi pri otvoritvi glavne šol in prirejali kulturne večere za letoviščarje. Predsednik je mnenja, da so s temi nastopi prebili leden zid nestrpnosti in dali slovenski besedi vsaj delček tištega prostora, ki ji pripada.

Ob koncu se je Tine Wastl zahvalil vsem odbornikom za sodelovanje, prav posebno tajnici Anici Hašej por. Hudl, ki je dobila drugega predsednika (moža) in se preselila v Globasnico. Zahvalil se je pevovodji Albinu Kranjcu za njegovo vestno delo pri zboru, Milici Sturm in Liziki Pasterk, ki skupno vodita folklorno skupino, ter režiserju kaplanu Poldeju Zundru. Povabil je tudi tiste, ki še bolj rezervirano stojijo ob strani in ne vedo, ali bi pristopili in sodelovali pri društvu.

„Vedite,“ je dejal, „da nas bodo Nemci spoštovali ravno toliko, kolikor mi sami spoštujemo svoj materin jezik“. Tajnica Anica Hudl je v svojem tajniškem poročilu naštel prireditve, ki jih je imelo društvo od zadnjega občnega zbora, 27. 2. 1977, pa do danes. Nad 32 prireditev je imelo društvo v tem času. Marija Hašej je nato podala blagajniško poročilo — kot je bilo razvidno, je zelo dobro gospodarila.

Občni zbor je izvolil sledeči odbor: predsednik Tine Wastl, podpredsednik Jozi Prunč, tajnik Martin Pandel, namestnik Boris Sturm, blagajničarka Micka Hašej, folklor Milica Sturm in Lizika Pasterk, preglednika Jozej Pasterk in Jozej Hašej.

Predsednik Valentin Polanšek se je v imenu SPZ zahvalil društvu za aktivnost. Rekel je, naj bi društva v svojem delovanju gledala na kakovost — kvaliteto, da bi s tem dvignila nivo društvenega delovanja.

Za KKZ je nato tajnik Nužej Tolmajer želel, da bi društvo tudi v prihodnje tako delovalo kot v zadnjih letih. Opozoril je na „Leto otroka“, da bi se v letošnjem letu bolj skušali posvetiti našim najmlajšim in opozoril tudi na tečaj „Knjiga — otrokov prijatelj“. Društvo naj bi se vključilo v akcijo zbiranja narodnega blaga. Pred-

vsem naj bi nagovorili starejše ljudi, ki še poznajo stare ljudske pesmi, šege in navade in naj bi to po možnosti zapisali ali sporočili v centralo. Omenil je tudi, da naj bi se več poročalo v naših časopisih o aktivnosti društva in na sploh o življenju v tem kraju.

Častni predsednik dr. Luka Sienčnik je v diskusiji omenil, da bi društvo vključilo tudi kraje Priblo vas in Kazaze. Ob koncu se je predsednik Tine Wastl zahvalil obema kulturnima organizacijama za njihovo pomoč, kajti društvo je včlenjeno v obe organizaciji, in izrazil željo, da bi skrbeli, da bi tudi v Dobrli vasi začeli razmišljati o glasbeni šoli.

Poslovodja za večjo trgovino. Vajenci za pisarno, trgovino in kuhinjo, Hotel in trgovina Rutar A-9141 Dobrla vas

Informacije:
Franz Rutar
Dobrla vas/Eberndorf
tel. 0 42 36 - 22 20

DESETI BRAT

Prireditelj: SPD „Zarja“ v Železni Kapli

Kraj: farna dvorana v Železni Kapli

Čas: sobota, 10. 2. 1979

Gostuje: Odrska skupina društva „Jezersko“

TEKMOVANJE V SMUČARSKIH
SKOKIH

v nedeljo, 18. februarja, pri Podrškem na Obirskem.

Ob slabem vremenu oz. pomanjkanju snega tekmovanje odpade.

Slovensko planinsko društvo v Celovcu vabi na

14. ZIMSKI, SPOMINSKI
POHOD NA STOL

v nedeljo, 18. februarja 1979

Zbirališče in skupni odhod izpred gostilne in trgovine Malej v Brodeh ob 4.00 zjutraj (vožnja z lastnimi vozili).

● 90-LETNI ŽIVLJENJSKI
JUBILEJ

Devet križev je preživela že Agata Antonič iz Reke pri Šentjakobu. Redki jubilej 90-letnice je praznovala zadnji teden. Številnim čestitkam se pridružuje NT. Še na mnogo leta!

HEINZ REIN:

Katastrofa v Royalu?

Vratar v recepciji hotela Royal je okamenel, ko jo je zagledal. Ženska je s ceste stopila v hotelsko vežo in počasi krenila proti vratom, ki so držala v jedilnico. Potem se je iznenada ustavila, se obrnila, se usedla v enega od udobnih žametastih naslanjačev in tlesnila s prsti, da bi poklicala natakarja. Natakar je slišal tlesk, obrnil se je — in prav tako okamenel. Iščoč pomoči se je žalostno ozrl k vratarju. Vratar se je medtem zbral in se prepričal, da ga nihče ne opazuje. Stopil je izza svoje mize in se približal ženski kot nekdo, ki je pripravljen stopiti na minuto. S komolcem je odrinil natakarja in mu prišepnil: „Pojdi po direktorja!“ Potem se je ustavil pred žensko in zasikal: „Kaj vam pride na misel, gospa Haubner!“

Ženska ga je zdolgočaseno pogledala, izvlekla iz ročne torbice cigaretnico, jo odprla, vzela ven cigareto, si jo vtaknila med ustnice in rekla: „Prižgite!“

Vratar je začel loviti sapo in stiskati pesti. „Saj ste...“ je začel. Potem pa je takoj odnehal.

Eleganten par se je pripeljal z dvigalom v hotelsko vežo in zvrnalo odkorakal proti vratom v jedilnico. Vratarjev obraz se je zjasnil, uspelo se mu je nasmehniti, nagnil je glavo in dejal: „Moje spoštovanje. Želim vam dober tek.“

Pri tem je izvlekel iz žepa vžigalnik, ga prižgal in podržal plamenček k cigareti.

Ženska je potegnila nekaj dimov. Zvišeno je prikimala z glavo in rekla: „Hvala,“ potem pa je ukazovalno pristavila: „Prinesite mi najnovejši časopis!“

Vratar je sunkovito požrl slino, vendar je ubogal, saj ni mogel storiti drugega, kot pa se je elegantni par ustavil.

„Nezaslišano!“ je godrnjal vratar, ko je prinesel časopis in ga vrgel na mizo. To si je zdaj lahko privoščil, ker je elegantni par že izginil v jedilnico. „Rečem vam, gospa Haubner, tole se bo slabo končalo! Zdaj pa izginite! In to nemudoma!“

Ženska se je mirno naslonila nazaj in odvrnila: „Se na misel mi ne pride. Tule sem zasebno in imam kot vsak drugi gost pravico...“

Tisti hip je priplesal direktor, se ozrl na vse strani in zarenčal: „To vendar ne gre, ljuba gospa Haubner! Kaj si bodo mislili naši gostje...“

Sredi stavka je obmolnil in se nasmehnil proti dvigalu. Starejša sivolasa gospa, ovešena z goro nakita, je stopila iz dvigala, prečkala vežo in radovedno ošinila skupino. Tedaj je ženska v naslonjaču zelo glasno vprašala:

„Ste vi tukaj direktor?“

Direktor je začel požirati slino, kot da ima cmok v grlu, nato pa je odgovoril:

„Ja — seveda — spošt — spoštovana gospa. S čim vam lahko ustrežem?“

Starejša sivolasa ženska je pravkar racala mimo in je vljudno prikimala. Ženska v naslonjaču ji je z nasmehom vrnila pozdrav, nato pa je tiho rekla:

„S čim mi lahko ustrezete, gospod direktor? Ravnajte z menoj kot z gostom. Tole s spoštovano gospo je bil kar lep začetek. Ostane torej taki še naprej.“

„Poberi se, Ana!“ se je vmešal natakar.

„Prepustite to meni, Rudolf,“ ga je prekinil direktor, „rad bi se izognil neprijetnostim.“

Znova se je obrnil k ženski. „Rotim vas, ljuba gospa Haubner...“

„Nisem vaša ljuba gospa Haubner!“ ga je nadrla ženska, ugasnila cigareto v pepelniku in vstala. „Zdaj grem jest.“ Direktor je pozelelenel, vendar se je obvladal, zakaj dvigalo se je spet ustavilo v pritličju in izstopil je častljiv starejši zakonski par ter se napotil v jedilnico. „Želim vam dober tek, spoštovana gospa in gospod profesor!“

je zaklical direktor za njima in se priklonil.

Ženska se je zmagovalno ozrla na direktorja in nemudoma stopila za starejšim zakonskim parom.

„Če se bo tole dobro izteklo...“ je vzdihnil vratar.

Direktor ga je premeril s strogim pogledom. „Mar tega niste mogli že prej preprečiti, Alfonz,“ je zapihljal.

Vratar se je zgrbil. „Ne, vzbudil bi preveč pozornosti, gospod direktor,“ je tiho zajecjal. „Haubnerica je bila trmasta kot...“

Vratar in natakar sta odkimala.

Direktor si je malo oddahnil, vendar je imel še zmerom pomisleke: „Upajmo, da bo v jedilnici vse v redu. Prav nič se ne bi čudil, če bi Mosbacher dobil srčni napad.“

Stopil je v jedilnico in si olajšano oddahnil. Glavni natakar Mosbacher je vljudno in ponižno spremljal žensko k mizi, ker ni bila izpostavljena pogledom gostov. Udobno jo je namestil in ji ponudil jedilni list.

Ta se pa znajde, si je mislil

direktor. Zdaj je vse odvisno od Haubnerice. Upajmo, da ne bo pritegnila pozornosti. Prestrašeno jo je opazoval. Hm, treba ji je priznati, da se zna obnašati; saj pravzaprav ni nobene razlike... Spogledal se je z glavnim natakarjem. Ta je neopazno dvignil roko — direktor je bil pomirjen.

Direktor se je boljše volje vrnil v vežo in oštel vratarja: „Vaši izgovori mi zdaj prav nič ne pomagajo, Alfonz. Glavno je, da Haubnerice nihče ne prepozna, sicer bomo utegnili priti do katastrofe.“

„Vse bo v redu, gospod direktor,“ se je drznil pripomniti natakar. „Pravzaprav je bila Haubnerica taka kot — kot druge dame. Vsaj na zunaj sem hotel reči.“

„Ja, ja,“ je nepotrpežljivo zagodrnjal direktor. „Nemudoma me pokličite, če bo Haubnerica kaj ušpičila.“

Direktorja niso poklicali, ker se ni zgodilo nič nenavadnega. Po jedi je gospa Haubner zapustila jedilnico, čez štiri ure pa je nastopila svojo službo v hotelski pralnici.

(Dalje na 8. strani)

10.

Koroški kulturni dnevi

od četrтка, 15., do sobote, 17. februarja 1979

Kraj: Mohorjev dijaški dom, Celovec, 10.-Oktober-Straße 25

Četrtek, 15. februarja 1979

- 19.00: Odprtje razstave slikarjev „Umetnost na Koroškem“ in knjig
Janko Zerzer: Koncept, funkcija, realizacija in perspektive Koroških kulturnih dni
19.45: Nace Šumi: Koroška umetnost v slovenskem okviru

Petek, 16. februarja 1979

- 9.00: Drago Družkovič, Vladimir Klemenčič, Dušan Nečak: Avstrijsko-jugoslovanski odnosi 1945—1978
9.45: Karel Siškovič: Medljudski odnosi na primeru osimskega sporazuma. Rezultat politike države in strank.
10.30: Bogo Grafenauer: Skupni interesi slovensko- in nemško-govorečih v času kmečkih puntov
11.15: Jože Rajhman: Slovenci in Nemci v protestantizmu na Koroškem
14.00: Delovna skupina SZI: NOB na Koroškem. Poročilo o raziskavi SZI na primeru Borovlj in okolice.

- 14.45: Willibald Holzer: Internacionalizem v antifašističnem gibanju
15.30: Milan Pahor: NOB na Primorskem 1943—1945
16.15: Herbert Exenberger: Ilegalni avstrijski tisk 1938—1945
20.00: Gledališka predstava: Peter Handtke, Žalost onkraj sanj. Gostuje Slovensko narodno gledališče iz Ljubljane. Kraj: Celovec, Dom umetnikov (Künstlerhaus).

Sobota, 17. februarja 1979

- 9.00: Vida Obid: Slovenska literatura na Koroškem po letu 1945
9.45: Helmut Scharf: Nemška literatura na Koroškem po letu 1945
10.30: Matjaž Kmecl: Koroška literatura v Slovenskem okviru
11.15: Peter Kersche: Prevajalska dejavnost iz slovenščine v nemščino
14.00: Umetnostno-zgodovinski ogled Celovca pod strokovnim vodstvom (Bogo Grafenauer, Eberhard Kraigher in Nace Šumi).

Vsa predavanja se bodo prevajala simultano v oba deželna jezika.

IVAN CANKAR:

17

Podobe iz sanj

Kdo je bil kadet Milavec? Ah, kaj do imena! Saj ne vem, če je imel mater, ki je obnemela od nezaslišane bolesti, če je imel brata, ki je utajil solze, da mu ostanejo za zmerom razbeljene na srcu. Ali to vem, da mi je zdaj, ko ga ne vidim več, njegov rosnomladi, mirno smehljajoči se obraz kakor postoterjen, znamenje vseh nepreštetih in neimеноvanih, ki so bili mladi in jih ni več. In nekaj temnega, težkega ti stisne srce, obremeni dušo: glej, oni padajo in ti, starec, si obolcel, da jim tešeš križ na grobu! Mladost, lepota, dobrotnost, moč, razum — lesen križ na grobu, tam kje na pustem hribu, ali na daljni poljani, ki jo je z železnim plugom razorala smrt. Vidiš, da se je to moglo zgoditi, ker se je res zgodilo; in vendar ti je nerazumljivo. Ne začudil bi se prav nič, ko bi stopil nenadoma prédte kadet Milavec v vsej svoji mladi lepoti ter bi ti smehljaje ponudil roko; pozdravil bi ga veselo in bi vzkliknil: „Saj sem vedel, da ni mogoče!“ In le je bilo mogoče in le je res. Do tál je posekan hrastov gozd; kar je ostalo, toži in trepeče in se vije plaho v jesenskem vetru...

Ko sem bil še otrok in ministrant, mi je bilo čudno tesno pri srcu, kadar je cerkovnik po veliki maši ugašal sveče, posebno po božični maši polnočnici. Prej je bila farna cerkev vse do stropa žarko razsvetljena, podobe svetnikov so se lesketale z oltarjev kakor pozlačene, ves poln luči

je bil zrak, dišeč po kadilu in prazniku in molitvah. Ugasnila je prva sveča, v svetlobo je segel prvi ozki trak noči in tesnobe; ugasnila je druga, tretja sveča... tiho so se valili v praznoto črni valovi, skozi okna, s kora, iz zakristije, izza stebrov in oltarjev se je plazila noč; pesem in molitev je utihnila, brez glasu je umiralo življenje, smrt je s koščnim prstom trkala na plaho srce. Še zadnja sveča... Nič se ne boj, otrok! Pred velikim oltarjem gori večna luč, z mirnim plamenom, ki ne ugasne nikoli, znamenje večnega življenja...

Nič se ne boj! Verno prilivaj večni luči, ki je v tvojem srcu; v njenem mirnem, zvestem plamenu, v tvoji ljubezni in tvojem zaupanju bodo živeli vsi, ki so bili mladi, lepi in blagi! Kadet Milavec ni umrl; niti en sam smehljaj njegovih ustnic, niti ne en sam vesel pogled njegovih oči ni umrl! Zgodilo se bo, da bodo v onih, ki jih še ni, vstali vsi oni, ki so bili, povrnili se mlajši, lepši in močnejši! Spet bodo prižgane sveče in čez hribe in doline bodo peli zvonovi, klicali k velikim mašam. Kdor že si, zaupaj v zarjo tistega dne in prilivaj večni luči, ki je v tvojem srcu!...

MED ZVEZDAMI

Zadnjič, ko nisem mogel spati, sem ponoči vstal ter se napotil na vrt. Noč je bila topla in svetla, tako mirna, v svojo brezkončno tišino zamaknjena, da sem razločil vsak glas s senožeti in iz gozda, nenaden, rezek klic, ki je presekalo temo, da je vztrepetala, zamolkel šepet izpod senc, pritažen, bolesten stok, kakor da bi v trpljenju zaječalo ranjeno drevo — na moje plaho, razbolelo srce so trkali ti ponočni glasovi, ki človek ne vé, ali se vijejo iz zemlje, ali lijejo z neba, ali so glasovi živih bitij, ali blodnih večš.

Visoko črno drevje je risalo strahotne, rogovilaste podobe na svetlo nebo; kadar sem trenil z očmi, so se podobe širilo in nerodno zamajale, vzdignile se še višje. Nenadoma so se razmeknile, dvoje silnih peroti je udarilo ob veje, sova je kriknila ter se plahutaje spustila v gozd; takrat je gozd zavzdihnil, noč se je stresla, spreletel jo je mraz.

Na svetli jasi pod vrtom sem legel v travo; tam je bilo nebo prostrano in odprto nad menoj. Iznad gozda se je vzdignil tenki, srpasti ščip; bil je mlečnobel in čisto brez luči, toliko da ni utonil med zvezde, ki se niso umikale pred njim. Ker vse nebo je bilo od roba do roba tako nagosto posuto z zvezdami, da se je žareča srebrena svetloba brez nehanja in brez presledka prelivala sama vase in nikjer niti za ped ni bilo več prostora sinjini. Vse luči so bile prižgane v nebesih, tako da se je bleščalo samim angelom, ki so varjeni sijaja; velik praznik je pač bil.

Zares, velik praznik je bil tam. Ko sem gledal zvezde in ko je bila noč tako tiha, da je zemlja zadrževala sapo, sem razločno slišal potrkavanje zvonov. Spreletelo me je vsega in globoko presunilo, kakor spomin na daljno mladost, na sveto Veliko noč, na nekaj neizmerno lepega, sladkega in vzvišenega, kar morda nikoli resnično ni bilo, temveč je živelo le v skritih, hrepenenja polnih sanjah mojega ponižanega srca. Oj tja bi, k njim, tisočkrat blaženim, ki hité zdaj z lahkim korakom od zvezde do zvezde, da ne zamudé velikega blagoslova pred obličjem božjim med vsemi izvoljenimi in poveljanimi! Ali gorjé, moje izžeto, ubogo telo je priklenjeno na to črno, trdo, tiho zemljo, ukleto je v noč in samoto in v trpljenje brez kraja; vsak spomin je vrv, vsaka misel je okov; in od nikoder je ni usmiljene roke, da bi zrahljala te strašne vezi!

TV AVSTRIJA

1. SPORED

NEDELJA, 11. februarja: 15.20 Broadway-melodija 1950 — 16.45 National geographic — 17.30 Pinocchio — 17.55 Za lahko noč — 18.00 Club seniorjev — 18.30 Igraj z nami — 19.00 Avstrija v sliki — 19.25 Kristjan v času — 19.30 Čas v sliki 1 s kulturo — 19.50 Šport — 20.15 Kraj zločina — 21.50 Šport — 22.05 Nočni izbor — 23.00 Poročila.

PONEDELJEK, 12. februarja: 9.00 Am, dam, des — 9.30 Dežela in ljudje — 10.00 Oče, vzgled in vzrok jeze — 10.30 Lepa lažnjivka — 17.00 Am, dam, des — 17.25 Pička nogavička — 17.55 Za laho knoč — 18.00 Švicarska družina Robinson — 18.30 Mi — 19.00 Avstrija v sliki — 19.30 Čas v sliki 1 s kulturo in športom — 20.00 Šport ob ponedeljkih — 21.00 Ceste San Franciscas — 21.45 Poročila — 21.50 Večerni šport.

TOREK, 13. februarja: 9.00 Am, dam, des — 9.30 Songs alive — 10.00 Šolska TV: Nova matematika — 10.30 Artisti in modeli — 17.00 Am, dam, des — 17.25 Oddaja z mišjo — 17.55 Za lahko noč — 18.00 Svet živali — 18.30 Mi — 19.00 Avstrija v sliki — 19.30 Čas v sliki 1 s kulturo in športom — 20.00 Riziko — 21.20. Svetle luči in temna dvorišča — 21.55 Hotel v Dukeulici — 22.45 Poročila in šport.

SREDA, 14. februarja: 9.00 Oddaja z mišjo — 9.30 Igra — temeljni kamen življenja — 10.00 Šolska TV: Tako go spodari transportno podjetje — 10.30 Star sem dve leti — 17.00 Ponoreli čopič — 17.25 Rdeči avto — 17.55 Za lahko noč — 18.00 Toni Randall — 18.30 Mi — 19.00 Avstrija v sliki — 19.30 Čas v sliki 1 s kulturo in športom — 20.00 Monte Carlo story — 21.35 Poročila in šport.

ČETRTEK, 15. februarja: 9.00 Am, dam, des — 9.30 Les galmas — Francoščina — 10.00 Šolska TV: Obraz stoletij — 10.30 Monte Carlo story — 17.00 Am, dam, des — 17.25 Živalski leksikon — 17.55 Za lahko noč — 18.00 Prosimo za mizo — 18.30 Mi — 19.00 Avstrija v sliki — 19.30 Čas v sliki 1 s kulturo in športom — 20.00 Ljubezen krat tri — 21.30 Poročila in šport.

PETEK, 16. februarja: 9.00 Am, dam, des — 9.30 Ruščina — 10.00 Šolska TV: Kot gost pri Carry Hauserju — 10.30 Club seniorjev — 11.00 THX 1138 — 17.00 Am, dam, des — 17.25 Živali, tvoji prijatelji — 17.45 Zadeva z oslom — 17.55 Za lahko noč — 18.00 Včasih jasno — 18.30 Mi — 19.00 Avstrija v sliki — 19.30 Čas v sliki 1 s kulturo in športom — 20.15 Ta stari — 21.20 Tiralica — 22.05 Šport in reklama — 22.20 Potapljač na vrvi — 0.05 Poročila.

SOBOTA, 17. februarja: 15.25 Žene volijo — 17.00 Slikati, risati, oblikovati

— 17.30 Moj stric z Marsa — 17.55 Za lahko noč — 18.00 Pan-optikum — 18.25 Dober večer ob sobotah... Heinz Conrads — 19.00 Avstrija v sliki z aktualno Južnotirolsko — 19.30 Čas v sliki 1 s kulturo — 19.55 Šport — 20.15 Muppets-šov — 20.45 Udo Jürgens: rože cvetijo povsod — 21.55 Šport — 22.10 Vprašanja kristjana — 22.20 Vse na eno karto — 23.55 Poročila.

TV Avstrija 2. spored

NEDELJA, 11. februarja: 16.00 Koncertna ura — 17.00 Dežela in ljudje — 17.30 Pregled — 18.00 Artisti in modeli — 19.35 Lance Link — Secret Chimp — 20.00 Knjižni bazar — 20.15 Šport — 21.15 Sah elektronskim možganom — 22.00 Brez nagobčnika.

RADIO CELOVEC SLOVENSKE ODDAJE

NEDELJA, 11. FEBRUARJA: 07.05—07.35 Duhovni nagovor — Naj pesmica naša darilo vam bo.

PONEDELJEK, 12. FEBRUARJA: 14.10—15.00 Celovski radijski dnevnik — Koroški zbori.

TOREK, 13. FEBRUARJA: 09.30—10.00 Domača zabavna glasba — 14.10—15.00 Celovski ra-

PONEDELJEK, 12. februarja: 18.00 Songs alive — 18.30 Pri iskanju Afrike — 19.30 Kitara za vse — 20.00 Hotel v Dukeulici — 20.50 Zabava ob glasbi — 21.35 Čas v sliki 2 — 22.05 McCabe in Mrs. Miller.

TOREK, 13. februarja: 18.00 Italijansčina — 18.30 Podedovanje ali okolje — 19.30 Glasbeni club — 20.00 Umor z majhnimi napakami — 22.15 Čas v sliki 2 s kulturo — 22.50 Club 2.

SREDA, 14. februarja: 18.00 Francoščina — 18.30 Tako je bilo včeraj — 19.30 Iz začetkov letalstva — 20.00 teleobjektiv — 20.45 S streho, šarmom in melono — 21.35 Čas v sliki 2 s kulturo — 22.10 Trailer.

ČETRTEK, 15. februarja: 18.00 Ruščina — 18.30 Portret — 19.30 Spotlight — 20.00 THX 1138 — 21.25 Čas v sliki 2 s kulturo — 22.00 Club 2.

PETEK, 16. februarja: 18.00 Orientacija — 18.30 Impresionizem — 19.30 Trailer — 20.15 Je imel Darwin prav? — 21.00 Nova — 21.20 Ces — 22.00 Čas v sliki 2 s kulturo ter karikatura-mi tedna — 22.55 Mednarodni šov ob petkih.

SOBOTA, 17. februarja: 14.30 Zvezna

liga v hokeju na ledu — 17.00 Club regional — 17.55 Knjiga — partner otroka — 18.25 Brez nagobčnika — 19.30 Munsterjevi — 19.55 Galerija — 20.15 Čas preizkušanj — 22.00 Jazz ob sobotah.

TV Ljubljana

1. SPORED

NEDELJA, 11. februarja: 7.45 Poročila — 7.50 Za nedeljsko dobro jutro: Naša pesem 78 — 8.15 Marija — 9.25 Sezamova ulica — 10.25 Aare: Vele-slalom za moške — prenos — 11.45 Mozaik — 11.50 Ljudje in zemlja — 12.50 Kaj vemo o... dokumentarni film — 13.15 Risanka — 13.25 Aare:

dijski dnevnik — Soprt — Rdeče, rumeno, zeleno.

SREDA, 14. FEBRUARJA: 14.10—15.00 Celovski radijski dnevnik — Minute z... — Iz koroške literarne delavnice.

ČETRTEK, 15. FEBRUARJA: 14.10—15.00 Celovski radijski dnevnik — Mladina in šport.

PETEK, 16. FEBRUARJA: 14.10—15.00 Celovski radijski dnevnik — Kar po domače.

SOBOTA, 17. FEBRUARJA: 09.45—10.30 Od pesmi do pesmi — od srca do srca.

Veleslalom za moške — prenos — Vesele tobogan: Most na Soči — Športna poročila — Igre na snegu, evrovizijska oddaja — Retrospektiva TV drame — Suha Leta — Poročila — Ljubezen — indijski film — 19.15 Risanka — 19.20 Cikcak — 19.30 TV dnevnik — 20.00 Osma ofenziva — 21.00 Kajmanovo masčevanje — 21.30 TV dnevnik — 21.45 Trnovski maraton, reportaža — 22.05 Športni pregled.

PONEDELJEK, 12. februarja: 9.00 TV v šoli: Pravopis, Pristanišče, Za prosti čas, Organske spojine — 10.00 TV v šoli: Matematika, Risanka, Zemljepis — 11.00 TV v šoli — 15.00 TV v šoli — ponovitev — 16.00 TV v šoli — ponovitev — 16.15 Kmetijska oddaja TV Beograd — 17.15 Poročila — 17.20 Naši trije: Mladinski zbor RTV — 17.40 Kaj vemo o... — 18.05 Človek za človeka — 18.35 Obzornik — 18.45 Mladi za mlade — 19.15 Risanka — 19.20 Cikcak — 19.30 TV dnevnik — 22.00 LH 615-Operacija München — 22.00 TV dnevnik — 22.15 Kulturne diagonale.

TOREK, 13. februarja: 8.45 TV v šoli: Mati me je rodila, Ali ste vedeli, Živalski karneval, TV vrtec, Dnevnik 10

— 10.00 v šoli: Kemija, Risanka, Glasbeni pouk — 14.45 TV v šoli — ponovitev — 16.35 Šolska TV: Prebivalstvo SFRJ, Slovenski kmečki upor I. 1515, Odtujitev v delovnem procesu — 17.35 Poročila — 17.40 Zapis za mlade: Makso Pirnik — 18.10 Mali svet — 18.40 Obzornik — 18.50 Sodobniki: Kajetan Kovič — 19.15 Risanka — 19.20 Cikcak — 19.30 TV dnevnik — 20.00 Reforma šolstva na TV tribuni — 20.55 Pota Poljske — 22.20 TV dnevnik — 22.35 Razvoj popularne glasbe.

SREDA, 14. februarja: 9.00 TV v šoli: Začetki matematike, Zlom osi Rim-Berlin, Atom — 10.00 TV v šoli: Predšolska vzgoja, Risanka, Izobraževalni film, Španščina — 17.25 Poročila — 17.30 Tako so živeli: Solzice — 17.35 Londonska narodna galerija — 18.20 Ne prezrite — 18.35 Obzornik — 18.45 Od vsakega jutra raste dan: Sovodnje — 19.15 Risanka — 19.20 Cikcak — 19.30 TV dnevnik — 20.00 Film tedna: Joe Hill — 21.50 Majhne skrivnosti velikih kuharskih mojstrov — 21.55 Miniature: Svetlana Makarovič — 22.10 TV dnevnik.

ČETRTEK, 15. februarja: 8.55 TV v šoli: Kaj je par, Dundo Maroje, Od Budve do Žabljaka — 10.00 TV v šoli: Francoščina — 10.30 TV v šoli: Biologija, Risanka, Reportaža — 15.55 Šolska TV: Prebivalstvo SFRJ, Slovenski kmečki upor I. 1515, Odtujitev v delovnem procesu. — 16.55 Poročila — 17.00 Krokodil Ham — 17.10 Prve zmage v boju za okolje — 18.00 Na sedmi stezi — šoprt — 18.35 Obzornik — 18.45 Babični vnuček — 19.15 Risanka — 19.20 Cikcak — 19.30 TV dnevnik — 20.00 Tretja razsežnost — 22.00 TV dnevnik.

PETEK, 16. februarja: 9.00 TV v šoli: Ruščina, Od petka do petka, Električna napetost — 10.00 TV v šoli: Angleščina, Risanka, Zgodovina — 15.00 TV v šoli — ponovitev — 17.15 Poročila — 17.20 Doživljaji mačka Toše — 17.35 Poletje s katko — 18.05 Narodno zabavna glasba — 18.35 Obzornik — 18.45 Človek in Jadran — 19.15 Risanka — 19.20 Cikcak — 19.30 TV dnevnik — 20.00 Zabavno glasbena oddaja — 21.00 Lee Harwey Oswald — 21.45 TV dnevnik. — 22.00 625.

SOBOTA, 17. februarja: 8.00 poročila — 8.05 Ljudje in zemlja — 9.05 Krokodil Ham — 9.15 Naši trije: Mladinski pevski zbor RTV — 9.35 Tako so živeli: Solzice — 9.55 Mali svet — 10.25 Babičin vnuček — 10.55 Dokumentarna oddaja — ... Maja z viharnega otoka — ... 625 — 15.00 Poročila — 15.05 Otroci snežne dežele — 17.00 Košarka Cibona: Jugoplastika — prenos — 18.40 Naš kraj — 18.50 Očka, dragi očka — 19.15 Risanka — 19.20 Cikcak — 19.30 TV dnevnik — 20.00 Marie Curie — 21.00 Ljubezen, ameriški film — 22.35 TV dnevnik.

TV Ljubljana 2. spored

ČETRTEK, 8. februarja: 17.10 TV dnevnik v madžarščini — 17.30 TV dnevnik — 17.45 Kurir Goce Delčeva — 18.15 Znanost — 18.45 Peščena ura, kviz — 19.30 TV dnevnik — 20.00 To sem jaz — 21.00 Zabavna oddaja — 21.50 Včeraj, danes, jutri — 22.05 Ženska danes, dokumentarna oddaja.

PETEK, 9. februarja: 17.10 TV dnevnik v madžarščini — 17.30 TV dnevnik — 17.45 Magnet — 18.15 Družbena tema — 18.45 Prijatelji glasbe — 19.30 TV dnevnik — 20.00 V ospredju, kulturna oddaja — 21.00 Včeraj, danes, jutri — 21.20 Sodobniki — 22.10 Zabavno-glasbena oddaja — 23.00 Simfonična glasba.

SOBOTA, 10. februarja: 18.55 Poročila — 19.00 Narodna glasba — 19.30 TV dnevnik — 20.00 Glasbena oddaja — 21.00 Poročila — 21.10 Feljton.

NEDELJA, 11. februarja: 15.30 Nedeljsko popoldne — 19.30 TV dnevnik — 20.00 Dediščina za prihodnost, dokumentarna oddaja — 21.00 Včeraj, danes, jutri — 21.20 Celovečerni film.

PONEDELJEK, 12. februarja: 17.10 TV dnevnik v madžarščini — 17.30 TV dnevnik — 17.45 Orfeum — 18.00 Moj prijatelj Piki Jakob — 18.15 Živeti v družini — 18.45 Mladi za mlade — 19.30 TV dnevnik — 20.00 Športna oddaja — 20.35 Aktualnosti — 21.05 Poročila — 21.15 Kratek film — 21.30 Celovečerni film.

TOREK, 13. februarja: 17.10 TV dnevnik v madžarščini — 17.30 TV dnevnik — 17.45 Pionirske TV novice — 18.15 Knjige in misli — 18.45 Glasbena oddaja — 19.30 TV dnevnik — 20.00 TV drama — 21.30 Včeraj, danes, jutri — 21.50 Znanost — 22.35 Beograjski festival jazza.

SREDA, 14. februarja: 17.10 TV dnevnik v madžarščini — 17.30 TV dnevnik — 17.45 Zlata nit — otroška oddaja — 18.15 Tehnična kultura — 18.45 Glasbena oddaja — 19.30 TV dnevnik — 20.00 Prosta sreda — 21.35 TV dnevnik.

ČETRTEK, 15. februarja: 17.10 TV dnevnik v madžarščini — 17.30 TV dnevnik — 17.45 Svetlinik — 18.15 Znanost — 18.45 Peščena ura — 19.30 TV dnevnik — 20.00 3-2-1... Start — 23.00 Poročila.

PETEK, 16. februarja: 17.10 TV dnevnik v madžarščini — 17.30 TV dnevnik — 17.45 Magnet — 18.15 Družbena tema — 18.45 Zabavno glasbena oddaja — 19.30 TV dnevnik — 20.00 Na dnevnem redu je kultura — 21.00 Včeraj, danes, jutri — 21.20 Sodobniki — 22.10 Zabavno glasbena oddaja — 23.00 Simfonična glasba.

SOBOTA, 17. februarja: 18.55 Poročila — 19.00 Narodna glasba — 19.30 TV dnevnik — 20.00 Glasbena oddaja — 21.00 Poročila — 21.10 Feljton.

Od prežarke svetlobe so mi trepalnice težke in zmerom težje, polagoma se je spuščala rdeča zavesa na oči. Tedaj so se nebeške zvezde nenadoma zgenile, vse hkrati, premikale so se najprej počasi, v velikih kolobarjih, zavrtile so se hitreje, še hitreje, v lesketajočih se lokih, ki so se križali, sekali in spajali, razmetano goreče snopje, v katero je bil udaril vihar in ga vzdignil do nebes, nazadnje je vse neizmerno nebo od obzorja do obzorja zaplesalo prečudežen ples bliskajočih se, prasketajočih pisanih luči, od razbeljene srebrnine do črnožarečega plamena. In vsa ta vesoljna luč se je nižala in bližala, dvigala me k sebi, uklenjenega, kakor sem bil; kolikor sem še razločil zvezd, so bile sama silna sonca, tako blizu, da bi si spalil roko ob njih robu, če bi jo mogel vzdigniti, kakor je bila od kamna.

Stresel me je mraz, pogledal sem proti nebu in bliskoma so bile vse zvezde tam, kamor jih je bil Bog postavil. Svetle in tihe so stale tam, tesno druga ob drugi, vse bele, kakor s šmarnicami ovenčane; mežikale so prijazno, smehljale so se mi. In visoko nad njimi so potrkalovi zvonovi, tako daleč, da je bila njih sladka pesem komaj še spomin.

Obšla me je prijetna misel, kakor pozdrav od teh belih, prijaznih zvezd: da bi bilo zmerom tako, do zadnjega diha in še preko njega, na vekomaj! Da bi nikoli ne minila ta noč, da bi nikoli ne ugasnile te zvezde, da bi se nikoli več ne prikazalo glasno sonce, to sonce dneva, ljudi in življenja, solzá in krvi in prokletstva božjega! Tako bi ležal tiho, ne ganil bi se, ne videl bi nikogar, ne mislil bi; le visoko, črno drevje bi sanjalo krog mene svoje polnočne sanje in zvezde nebeške bi se smejale nad menoj — do-

kler bi se nekoč polagoma, prav polagoma ne pričela dvigati ta moja postelja, svetla jasa, plavati lahko in mirno belim zvezdam naproti; in te bele zvezde bi prihitele, prijele bi za robove s srebrnimi rokami ter me prepevaje vzdignile kvišku, v tisto milo, toplo luč, ki je njih večno domovanje.

Ob tej prijetni misli so se resnično zgenile in razmeknile nebeške zvezde, večje so bile in svetlejše, bližale so se mi smehljaje. Videl sem jih bistro, kakor da bi se njih drobne, srebrne noge že dotikale najvišjih borovcev. Ogrnjene so bile v tančice, posute z bleščečimi biseri; in skozi tančice so se žarko svetila njih čista deviška telesa. Beli obrazi nagnjeni, svetle oči uprte v zemljo, roke plavaje razprostrte, kakor za sprejem in objem, tako so hitele, tako so se bližale; in tisočkrat tisoč jih je bilo, vrsta za vrsto, sijaj in lepota in milost brez kraja.

Globoko pod njimi so se vzpenjale iz noči goste sence kvišku. Valovale so počasi, trudno, kakor da bi jih zibal veter in kakor da bi jih zemlja ne hotela izpustiti. Ko so jih od blizu obžarile nebeške luči, sem jih razločil in spoznal. Lice do lica, drugo tik ob drugem, brez števila; in vse je bilo kakor eno samo ogromno, temno telo, ki je mogočno in mirno kipelo iz noči v svetlobo. Lica so bila vsa obrnjena proti nebu, zato so bila čista in bela, kakor lica zvezd, ki so jim hitele naproti. Še je bilo znamenje trpljenja in bridkosti na čelu, v udrth očeh, na polodprtih ustnicah, na mnogoterem licu je še ostala strjena kaplja krvi, pod mnogoterim očesom še ni bila posušena solza; ali že je dahnila na čelo milost božja in slutnja paradiža, oči so zasijale, ustnice so se nasmehnile in koščene, izmučene roke so se željno in zaupljivo iztegale naproti srebrnim rokam

zvezd. Ni bilo konca; več kakor samih usmiljenih zvezd je bilo teh oči, teh rok, ki so koprnele kvišku, v svetlobo iz oči in groze, trpljenja in smrti. Dvigalo se je, kipelo je proti svetlim nebesom od vseh strani obzorja; in visoko nad zvezdam je potrkalvalo k velikemu blagoslovu pred obličjem božjim...

Ubog, odrešenja željan ležim na trdi zemlji sam... Oj tja bi, k njim, ki zdaj z lahkim korakom hité med zvezdami, da ne zamude blagoslova! Pridi, zvezda moja, ne pozabi name!

In v sanjah, skozi težko rdečo zaveso trepalnic, sem ugledal bel obraz, ki se je smehljaje in milosti poln nagnil k meni. —

NEDELJA

Iz tople, od rodovitne in blagodarne ljubezni spočite jenske zemlje, iz mirno vzdramljene, otroškega pričakovanja polne noči je vzkilo preslavno jutro. Megle, ki so še leno dremale, so se vzdignile počasi znad rosne ravní, so se nató pognale oblakoma proti nebu ter tam utonile v mladi luči. Tiho je vztrepetaló v čistém zraku, zaiskrilo se je na pokošenih senožetih, v zlatem vejevju bukev, jelš in topolov. Tako je nedeljsko sonce oznanilo svoje kraľjevanje.

Oznanilo ga je brez glasú. Od nikoder ni bilo ne pesmi, ne vriskanja, ne prazniške besede. Iz doline, s hribov in gričev so se pozdravljale in si odzdravljale bele cerkve; ali molčale so. Le z očmi, svetlimi, žalostnimi so se spogledavale; in zeblo jih je, čeprav so bile od gorskega sonca obžarjene.

(Dalje prihodnjič)

Sele, Obirsko, Gorenče, Vogrče: živahen šport

Slovenska društva — tudi kulturna — so prav pozimi tudi dokaj aktivna na športnem področju. Smučarske in sankarske tekme — pa tudi drugo — večinoma manj služi izbojevanju vrhunskih rezultatov, temveč imajo povezovalno funkcijo med člani, služijo zabavi ter sprostitev od včasih zelo napornega kulturnega dela. V teh primerih še velja staro olimpijsko geslo, da pomeni zraven biti vse.

Ob začetku zimske sezone, ko je sneg pokril selsko dolino, so privlekli smučarji na dan smuči. Pa tudi za igralce namiznega tenisa se s snegom in zimo ni končala sezona, marveč je v polnem teku. Saj so bila v decembru šele razna prvenstva in interni turnirji. Koroško prvenstvo v namiznem tenisu pa je bilo šele 14. januarja 1979, ker prejšnje leto zaradi pomanjkanja primernih prostorov ni bilo izvedljivo. Na Štefanovo je bila že tradicionalna veselica, ki jo že tretjič zapovrstjo prireja športno društvo. Udeležba je bila izredno dobra, posebno iz okolice Železne Kaple in Obirskega je bilo dosti obiskovalcev, to pa predvsem zato, ker je ansambel „The spiders“ v teh krajih še posebno priljubljen in znan. Največje zasluge pri dobrem uspehu je imel kot vedno pri prireditvah takega značaja naš neumorni delavec Stanko Kelič, brez katerega si organizacije sploh ne bi mogli predstavljati.

Za 31. december so imeli na sporedu društveno prvenstvo. Prej je bil od 28. do 30. decembra smučarski tečaj, da bi se stari in mladi izurili in dobro pripravili za prvenstvo. A slabo vreme — huda odjuga z dežjem — je prekrizalo vse račune. Prvenstvo so morali preložiti na poznejši termin. Od 2. do 5. januarja je bil zopet smučarski tečaj. Udeležilo se ga je kot prvega nad 30 mladincev in otrok. Sneg in mraz sta omogočila tečaj, kajti po hudi odjugi je bila progga že napol kopna. Mraz je omogočil tudi 10. mednarodno tekmovanje za pokal Košute, ki je bilo v nedeljo, 7. januarja, na pobočju pri Pušlču.

Tekmovanje je bilo zato zelo zanimivo, ker je bila na štartu vsa koroška elita (tekmovalci so šli k deželni cupu), poleg tega pa še tekmovalci iz Štajerske, Zgornje Avstrije in Dunaja. Tekmovanja se je udeležilo tudi precejšnje število tekmovalcev iz Slovenije (Škofje Loke, Trbovelj, Tržiča in Kranja). Javljenih je bilo 217 tekmovalcev, na štartu pa jih je bilo 155. Pogoji so bili idealni, trda in zmazana progga in hud mraz, tako da so tudi tekmovalci z visokimi štartnimi številkami imeli enake pogoje. Zmagal je Ernst Winkler. Domačini se na žalost niso mogli uveljaviti, posebno ker je Werner Oražar zaradi bolezni izpadel. Organizacijo tekmovanja so imeli v

rokah Feliks Ogris, Hanzi Oražar, Tomo Roblek in Hanzi Roblek. Vsem tem velja zahvala in priznanje.

Na praznik Treh kraljev, 6. januarja, je namiznoteniška sekcija priredila 4. mednarodni novoletni namiznoteniški turnir pod pokroviteljstvom Slovenske športne zveze. Turnirja se niso udeležili le tekmovalci iz sosednje Slovenije — kot že vsa leta poprej —, ampak je bila v Selah zbrana tudi vsa koroška namiznoteniška elita. Novopečeni koroški prvak Lettkeman, Jesenko, Wassner, Sablatschan pri moških ter večkratna avstrijska prvakinja Carmen Traunig pri ženskah. Lanskoletni zmagovalec Jamšek je bil prav tako zraven kot tudi drugi izvrstni igralci iz Raven na Koroškem. Finale je prinesel vi-

šek in najbrž tudi najboljšo kakovostno raven namiznega tenisa, ki so ga Selani sploh kdaj videli. V finalu sta se namreč pomerila Jesenko in Janežič iz Raven. Igra je bila napeta in borbena do zadnjega. Rezultati pričajo o enakovrednosti obeh športnikov (24:22, 19:21, 26:24). Zmagal je srečnejši Jesenko iz Borovlj in si s tem osvojil prvo zmago na kakšnem pomembnem turnirju.

V soboto, 3. 2., se je odvijal v Celovcu šolarski turnir, za katerega je bilo nominiranih od namiznoteniške zveze prvih 10 igralcev v koroški lestvici. Tako so bili tudi Selani zastopani s koroškim šolarskim prvakom Stankom Haderlapom. Začel je kar dobro. Premagal je 5. in 3. na koroškem prvenstvu, a potem je moral igrati proti Paulitschu, kateri je bil tudi njegov finalni nasprotnik pri koroškem prvenstvu. To tekmo je izgubil v tretjem nizu. S to izgubljenom tekmo pa je postal Stanko malo lahkomyseeln in je tako izgubil potem še tri tekme: tako je dosegel le četrto mesto.

Obirsko: sankanje že tradicija

Niti mesec dni ni minulo od zadnjega sankarskega tekmovanja SPD „Obir“ na Obirskem, pa so se spet domačini in sosedje dali za nagrade v tem vedno bolj priljubljenem športu. Kako to, bi se morda kdo spraševal? Odgovor je čisto preprost: dokler ne pojenja darežljivost raznih darovalcev pokalov in navdušenje „ljudestva za domače drkanje“, tako dolgo pač mora prireditelj ustreči željam zimskih navdušencev. (Pokale so darovali Naš tednik, Zveza slovenskih organizacij, Zveza slovenske mladine, Intrade, Posojilnica Železna Kapla, Franci Štern — Esso črpalnica, domači mizar Dreier.)

Cela vrsta obirskih sankarjev od zadnje tovrstne zimske športne prireditve pohitela na tekmovališče v druge kraje kot v Podjuno, Lepeno, Vetrinj, Borovlje in nabrala dosti pokalov. Zakaj pa ne, če so snežne razmere v redu in vremenski preroki napovedujejo še nadaljnjo pravo škripajočo zimo. Prav pa je tudi, da najboljši obirski sankarji pokažejo svojo spretnost tudi na tujih progah, kar dokazuje, da ne pridejo do pokalov le po golem naključju in slepi sreči.

Ob vsej privlačnosti sankarskih tekem kot zabavna prireditev za vse društvene člane, prijatelje in sosede ter ob vsej tu in tam skoraj pretirani zagnanosti „tekmovalnega duha“, je treba poudariti funkcionalnost in pomen Slovenskega prosvetnega društva „Obir“ v našem krajevem in obče-družbenem prosvetnem pogledu. Povezanost članov znotraj in v društvu krepi skupno zavest in sposobnost domačega človeka; navzven pa gojimo kontakte z drugimi društvi in krepimo duh športnega fairnes-a kakor tudi prijateljske vezi s sorojaki... da, tudi s sodeželani drugega deželne jezika. To pa je več kot

samo zabava ali razvedrilo, marveč je celo lepa koroška slovenska življenjska dejavnost!

V nedeljo, 21. januarja 1979, je bilo torej na sankarski tekmi 86 udeležencev, ki so v dveh prehodih in šestih skupinah tekmovali za pokale in medalje. Z domačini Obirčani so konkurirali: Korčani, Kapelčani, Lepenčani, Koprivčani, Podpečani, Vobenčani, Rebrčani, Selani, Kočani in Borovljčani. Kar razveseljuje je, da je bilo nad polovico udeležencev šoloobvezne mladine, kar obeta še za bodoča leta nove prvake na sankarskih tekmah SPD „Obir“. Zanimiva je še starostna primerjava tokratnih tekmovalcev: na progi smo občudovali 52-letno neugnanko in na drugi strani šele 6-letnega živahneža. V vsako roko po en pokal je kakor na tekmi 26. decembra lani tudi tokrat dobil dnevni prvak Milan Hribar, ki je svoj čas izboljšal za celih 7 sekund.

Treba je pristaviti še prav zapeljivo število tolažilnih nagrad. Dva mladince sta „dosegla“ vsak po eno vrečko z več kil sladkih pomaranč, dva druga odrasla sta „zabasala“ vsak po eno uro-budilko (ki naj ju v bodoče pri drkanju priganja k večji hitrosti), pa še enega smo potolažili z vžigalnikom in primernim dodatkom.

Takšni so rezultati posameznih skupin:

I. ŠOLARJI (6—12 let): 1. Marjan Smrtnik (Korte), 2. Mirko Cudrman (Obirsko), 3. Johannes Olip (Lobnik).

II. MLADINCI (13—15 let): 1. Stanko Haderlap (Obirsko), 2. Franc Jožef Smrtnik (Korte), 3. Zdravko Smrtnik (Korte).

III. DEKLETA IN ŽENE (16—34 let): 1. Inge Karničar (Obirsko), 2. Regina Smrtnik (Obirsko), 3. Anna Kuneth (Rebrca).

IV. ŽENE (od 35 let naprej): 1. Beti Karničar (Obirsko), 2. Frida Lesnik (Lepena), 3. Lizi Brumnik (Obirsko).

V. FANTJE IN MOŠKI (16—34 let): 1. in najboljši dneva Milan Hribar (Obirsko), 2. Justin Polanšek (Obirsko), 3. Pepi Karničar (Obirsko).

VI. MOŠKI (od 35 let naprej): 1. Feliks Haderlap (Obirsko), 2. Lenart Užnik (Sele-Kot), 3. Rudi Knez (Lobnik).

Gorenče: smučarske tekme

V ljudski šoli Srednje vasi so se vršile smučarske tekme. V obliki veleslaloma in smuka so se pomerili najmlajši.

Rezultati:

Veleslalom

Dekleta I:

1. SADJAK Marija	14,6
2. MAK Tanja	16,1
3. JAMER Renate	24,5

Dekleta II:

1. JAMER Sonja	40,9
2. KROPP Silvia	45,4
3. JÖRG Gerlinde	46,2

Fantje I:

1. MAK Mario	24,9
(najboljši dneva)	
2. GRILLITSCH Wolfi	30,2
3. WAGNER Dietmar	32,2

Fantje II:

1. HANIN Martin	27,6
2. KUSCHNIG Martin	28,1
3. PISTOTNIK Franz	29,6

Smuk

Dekleta:

1. MAK Tanja	16,4
2. ROSENZOPF Theresia	24,3
3. JÖRG Gerlinde	24,8

Fantje:

1. URNIK Kurt	26,1
2. MAK Mario	27,0
3. STERN Dietmar	27,6

Vogrče: šport združuje

Že petnajstič so Vogrjani sami pripravili zimske športne tekme v nedeljo, 4. februarja. Snega imamo še dovolj, vreme je bilo ugodno, tudi dobre volje in navdušenja, kar dokazuje 57 tekmovalcev, torej vsa naša mladina.

Smučarji so dosegli naslednje uspehe:

6—7 let: 1. Gottfried Kulmesch, 2. Dagmar Ulrich, 3. Robert Polesnig.

8—9 let: 1. Edi Kerbitz, 2. Günther Jop, 3. Martin Dobrovnik.

10—11 let: 1. Robert Tomic, 2. Florej Juch, 3. Martin Visotschnig.

12—13 let: 1. Seppi Tomic, 2. Wolfgang Rossmann, 3. Franz Ulrich.

14—15 let: 1. Willi Tomic, 2. Joze Sadjak, 3. Peter Roschitz.

14—15 let dekleta: 1. Elfi Tomic, 2. Erika Sadjak, 3. Gitka Sadjak.

Od 16 let: 1. Poldej Juch; 2. Hanzej Sadjak, 3. Franc Juch.

Sankanje: najmlajši: 1. Cvetka Prutej, 2. Katja Prutej, 3. Thomas Visotschnig.

Večji: 1. Vorej Žmauzer, 2. Erik

Schmautzer, 3. Pepi Polesnig, 4. Markej Miklawitsch.

Ozvočenje je tehnično pripravil in vodil Hanzej Enzi.

Tekmovanje je poteklo v najlepšem redu in veselju brez nesreče.

Organizatorji so že petnajstič pokazali, da znajo sami pripraviti športne prireditve in ne potrebujejo reševalcev od daleč neke in z Bog ve kakšnimi nameni. Tekem naj se udeležijo vsi vaščani brez razlike, šport naj vse povezuje v eno vaško skupnost in medsebojno razumevanje. Tako je bilo doslej, zato je bil mir in tako želijo tudi v naprej.

Vaška skupnost in zastopnost se je pokazala posebno zvečer, ko je ob 8. uri bila na snegu velika „gauda“, športna zabava pri „hotelu Lizi“. Pobje so pripravili električno razsvetlavo in tekmovali so starejši „asi“ in „začetniki“. Zmagovalci niso prejeli pokalov, ampak so zastoj popili pivo, ki so ga morali plačati počasneži. Zbrala se je vsa vas in smeja je bilo veliko: ne le šport je zdrav, tudi smeh in veselje in ob tem si še nog ne polomimo. V. Z.

Lep življenjski jubilej Krajnčeve Nanije

V Gorinčičah pri Št. Jakobu v Rožu je minuli teden obhajala Ana Egartner, pd. Krajnčeva Nani, svoj 90-letni življenjski jubilej.

Daleč okoli znana Nani je po poklicu šivilja in tako je prišla v neštete hiše v „šteto“, kjer je bila vedno dobrodošla, saj je prinesla v vsako hišo dobro voljo in domačo pesem.

Ker Nani ni bila poročena, se je še z večjo vnemo posvetila kulturnemu delu pri svojem društvu „Kot“ v Št. Jakobu v Rožu, kjer je tudi brezplačno sešila vse obleke za igro „Miklo-

va Zala“, nakar tudi še za društvo v Št. Janžu v Rožu.

Ni treba pa še posebej omeniti, kako rada prebira slovenske časopise in Mohorjeve knjige, katere je svojčas tudi raznašala po vasi, saj je ravno ona postavila celo njeno življenje pod geslo „Mati, domovina, Bog“, kar tudi priča njena iskrena ljubezen do svoje materine besede ter domače grude in veliko zaupanje v Najvišjega.

Želimo Krajnčevi Naniji še naprej obilo zdravja ter da bi dočakala 100 let starosti. Čestitkam se pridružuje tudi NSKS in NT.

SPZ vabi na srečanje fotoamaterjev s člani fotokluba Janez Kuhar iz Kranja

Čas: sobota, 24. 2. 1979 ob 12.30

Kraj: prostori slov. informativnega in dokumentacijskega centra v St. Ruprecht Str. 19/4 v Celovcu (vhod dvorišče za trgovino Auto Denzel)

Na programu je predavanje o osnovah fotografiranja. Vabimo Vas, da se srečanja, na katerem bomo ustanovili fotoklub, udeležite!

VOLKODLAKI

drama v treh dejanjih

Prireditelj: Farna mladina v Pliberku

Kraj: Farna dvorana v Pliberku

Čas: nedelja, 11. 2. 1979, ob 19.30

Gostuje SPD „Danica“ iz Šentvida v Podjuni.

Prireditelj: Farna mladina v Šentjakobu

Kraj: farna dvorana v Šentjakobu

Čas: 11. 2. 1979, ob 19. uri

Katastrofa v Royalu?

(Nadaljevanje s 6. strani)

nici. Ko je direktor to izvedel, je odšel v tretje nadstropje in je bil še kar znosne volje.

Gospa Haubner ga je brez zadržev pozdravila in vprašala: „Kaj pa je, gospod direktor? Sem mar kaj zagrešila?“

Direktor je zmajal z glavo. „Ni, ste, gospa Haubner,“ ji je zagotovil, „vendar bi me res zanimalo, kako ste prišli na misel, da bi zai-grali hotelsko gostjo.“

Gospa Haubner se je zvito nasmešnila. „Čisto preprosto, gospod direktor. Hotela sem videti, ali ima naš hotel Royal v resnici tako imenitno osebje, kot zmerom trdijo. Moram reči, da ste se vsi brezhibno obnašali — čeprav ste ves čas škripali z zobmi.“

NAŠ TEDNIK izhaja vsak četrtek. Naroda se na naslov: „Naš tednik“, Celovec, Viktringer Ring 26. 9020 Klagenfurt. — Telefon uredništva, oglasnega oddelka in uprave 72 565. Naš zastopnik za Jugoslavijo ADIT-DZS, Gradišče 10, 61000 Ljubljana, tel. 22207. Naročnina znaša letno: za tuzemstvo 150.— šil., za Jugoslavijo 200.— dln za ostalo inozemstvo 250.— šil. (po zračni pošti 500.— šil.). — Lastnik in izdajatelj: Narodni svet koroških Slovencev — Odgovorni urednik: Nužej Tolmajer, Verovce štev. 2. 9065 Žrelec. — Tiska: Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu, Viktringer Ring 26.